

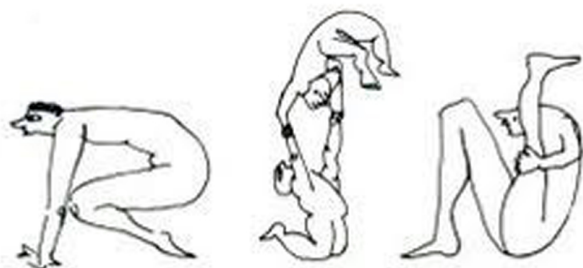
ὑψιλον/βιβλία

Ραιημόν
ΚΕΝΩ

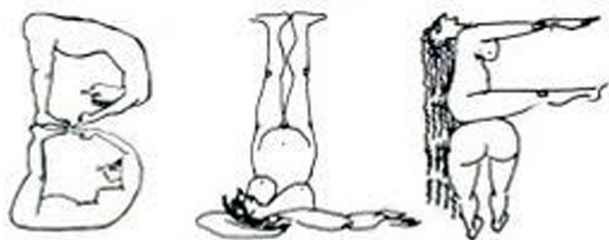
ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΥΦΟΥΣ

Μετάφραση
ΑΧΙΛΛΑΕΑΣ ΚΥΡΙΑΚΙΑΝΗΣ

Άσκήσεις ύφους

EXERCISES
IN
STYLE

RAYMOND QUENEAU

Raymond Quay

EXERCISE IN STYLE

Gaberbocchus

Ψιλον / βιβλία

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τίτλος πρωτοτύπου • *Exercices de style*, 1947
Copyright για την ελληνική γλώσσα • Ψιλον / βιβλία, 1984

Άποδοση • Άχιλλέας Κυριακίδης
Φωτοστοιχειοθεσία • Φωτόγραμμα ΕΠΕ
Έκτύπωση • Άγγελος Ήλεύθερος
Τυπογραφική διόρθωση - επίμελεια • Μαρία Κυρτζάκη

Α΄ έκδοση • Άπρίλιος 1984

Κεντρική διάθεση

Τζαβέλα 15, 106 81 Άθήνα τηλ. 38.38.257, FAX 38.40.349

Printed in Athens, Greece
www.ypsilon.gr

ISBN 960-7949-72-2

Ραιμόν Κενώ

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΥΦΟΥΣ

Ἀπόδοση Ἀχιλλέας Κυριακίδης

ὑψιλον/βιβλία

Ἀθήνα, 1984

*Ἡ ἀπόδοση ἀφιερώνεται
στόν Δημήτρη Καλοκύρη
Α.Κ.*

Σημειώσεις

Σ' ένα λεωφορείο της γραμμής S. Συνωστισμός. Ένας τύπος γύρω στά είκοσι έξι, καπέλο μαλακό μέ μιá πλεξούδα στή θέση της κορδέλας, πολύ μακρύς λαιμός σά νά του τόν είχανε τραβήξει. Κόσμος κατεβαίνει. Ό περί ου ό λόγος άρπάζεται μ' ένα διπλανό του. Τόν κατηγορεϊ πώς τόν σπρώχνει κάθε φορά πού κάποιος θέλει νά περάσει. Τόνος κλαψιάρικος μέ κακές διαθέσεις. Καθώς βλέπει νά έλευθερώνεται ένα κάθισμα, τρέχει καί κάθεται.

Δυό ώρες άργότερα, τόν ξαναβλέπω στήν Κούρ ντέ Ρόμ, μπροστά στό σταθμό Σαίν Λαζάρ. Είναι μαζί μ' ένα φίλο του πού του λέει: «Πρέπει νά ράψεις άλλο ένα κουμπί στό παλτό σου». Του δείχνει πού (στό πέτο) καί γιατί.

Εἰς διπλοῦν

Γύρω στά μισά τῆς μέρας καί στό μεσημέρι, βρέθηκα κι ἀνέβηκα στήν πλατφόρμα καί στόν πίσω χώρο ἑνός γεμάτου καί σχεδόν πλήρους λεωφορείου κι ἑνός μέσου μαζικῆς μεταφορᾶς τῆς γραμμῆς S καί πού πάει ἀπ' τήν Κοντρεσκάρπ στό Σαμπερέ. Εἶδα καί πρόσεξα ἕνα νέο ἄντρα κι ἕναν ἡλικιωμένο ἐφηβο ἄρκετά φαιδρό κι ὄχι λίγο γελοῖο: σβέροκο ἰσχνό καί λαϊμός ὀστεώδης, μ' ἕνα σπάγκο καί μέ μιά πλεξούδα γύρω ἀπ' τό καπέλο καί τήν καλύπτρα. Ὑστερα ἀπό κάποιον στρίμωγμα καί μιά σύγχυση, λέει κι ἐκφέρει μέ μιά φωνή κι ἕνα τόνο κλαψιάρικο καί γρινιάρικο πώς ὁ διπλανός του καί συνεπιβάτης του τό κάνει ἐπίτηδες καί θάζει τά δυνατά του νά τόν σπρώχνει καί νά τόν ἐνοχλεῖ κάθε φορά πού κάποιος κατεβαίνει καί ἀποβιβάζεται. Ἄφου ἄνοιξε τό στόμα του καί μόλις εἶπε αὐτά, τρέχει κι ὀρμάει πρὸς ἕνα κάθισμα καί μιά θέση ἐλεύθερη καί ἄδεια.

Δυό ὥρες ἀργότερα κι ὕστερα ἀπό ἑκατόν εἴκοσι λεπτά, τόν ξαναβλέπω καί τόν συναντῶ ξανά στήν Κούρ ντέ Ρόμ καί μπροστά στό σταθμό Σαίν Λαζάρ. Βρίσκεται κι εἶναι μ' ἕνα φίλο του καί σύντροφό του πού τόν συμβουλεύει καί τοῦ συνιστᾶ νά προσθέσει καί νά ράψει ἕνα κουμπί κι ἕνα κοκαλένιο στρογγυλάκι στό παλτό του καί στό πανωφόρι του.

Λιτό

Ἦμασταν κάμποσοι καί μᾶς πηγαῖναν στριμωγμένους. Ἐνας νεαρός, πού δέν ἔδειχνε καί γιά πολύ ξύπνιος, κουθέντιασε γιά λίγο μ' ἕναν κύριο πού στεκόταν δίπλα του, κι ὕστερα πῆγε καί κάθισε. Δυό ὥρες ἀργότερα, τόν ξανα συνάντησα· ἦταν παρέα μ' ἕνα φίλο του καί μιλοῦσαν γιά ροῦχα.

Μεταφορικό

Στῆς μέρας τό κέντρο, πεταμένο ανάμεσα στίς ταξιδιάρικες σαρδέλες ἑνός κολεόπτερου μέ υπόλευκη γαστέρα, ἕνα κοτόπουλο μέ μακρύ ξεπουπουλιασμένο λαιμό ἔκραξε ξαφνικά μάν ἤσυχη σαρδέλα κι ἡ λαλιά του φτερούγισε στόν ἀέρα, νοτισμένη ἀπ' τό παράπονο. Ὕστερα, μαγνητισμένο ἀπό ἕνα κενό, τό πτηνό ὄρμηξε πρὸς τά κει.

Τὴν ἴδια μέρα τό ξανάδα, σέ μιά ζοφερή ἀστική ἐρημιά, καί τοῦ ξεφτιλίζανε τὴν περηφάνια γιὰ τό χατίρι ἑνός κουμπιῦ...

Ὀπισθοδρομικό

«Πρέπει νά ράψεις ἄλλο ἓνα κουμπί στό παλτό σου», τοῦ εἶπε ὁ φίλος του. Τόν ξανασυνάντησα καταμεσίς στήν Κούρ ντέ Ρόμ, ἀφοῦ τόν εἶχα ἀφήσει νά ὀρμάει μ' ἀπληστία σέ μιά θέση ἐλεύθερη. Μόλις εἶχε διαμαρτυρηθεῖ γιά τή σπρωξιά ενός ἄλλου ἐπιβάτη πού, καθώς ἔλεγε, τόν ζούλαγε κάθε φορά πού κάποιος κατέβαινε ἀπ' τό λεωφορεῖο. Αὐτός ὁ ξερακιανός νεαρός φοροῦσε ἓνα γελοῖο καπέλο. Ὅλα αὐτά σινέβησαν στήν πλατφόρμα ενός γεμάτου S ἐκεῖνο τό μεσημέρι.

Ἔκπληκτο

Τί στριμωγμένοι πού ἤμασταν σέ κείνη τήν πλατφόρμα τοῦ λεωφορείου! Καί τί γελοῖος κι ἀνόητος πού ἔδειχνε ἐκεῖνος ὁ νεαρός! Καί τί θαρρεῖτε πώς ἔκανε; Οὔτε λίγο οὔτε πολύ τά ἔβαλε μέ τόν ταλαίπωρο τό διπλανό του! Κι ὁ λόγος; Ἰσχυρίστηκε – αὐτός ὁ λιμοκοντόρος! – πώς τό ἀνθρωπάκι δίπλα του τόν ἔσπρωχνε! Σά νά μήν ἔφτανε αὐτό, μόλις εἶδε μιά θέση ἐλεύθερη, ὀρμηξε νά τήν πιάσει! Ἄντί νά τήν παραχωρήσει σέ μιά κυρία!

Δυό ὥρες ἀργότερα, μαντέψτε ποιόν συνάντησα μπροστά στό σταθμό τοῦ Σαῖν Λαζάρ; Τόν ἴδιο τόν λιμοκοντόρο! Νά παίρνει συμβουλές γιά τό ντύσιμό του! Ἄπό κάποιον φίλο του! Ἄπίστευτο!

Όνειρο

“Όλα γύρω μου φαίνονταν άχνά και σεντεφένια, ήταν κι άλλα πρόσωπα, πολλά κι άδιόρατα, κι ώστόσο ανάμεσά τους διαγραφόταν άρκετά καθάρια ή μοναχική μορφή ενός νεαρού πού ό πολύ μακρύς λαιμός του προανάγγελλε μόνος του τόν ταυτόχρονα δειλό και γρινιάρικο χαρακτήρα του ανθρώπου. Ή κορδέλα του καπέλου του είχε δώσει τή θέση της σέ μά πλεξούδα. “Υστερα άρχισε νά τσακώνεται μέ κάποιον άλλο πού δέν έβλεπα, κι ύστερα, σά νά τόν πήρε ό φόδος, ρίχτηκε στά σκοτάδια ενός διαδρόμου.

Σ’ ένα άλλο κομμάτι του όνείρου τόν βλέπω νά βαδίζει μέρα μεσημέρι μπροστά στό σταθμό Σαίν Λαζάρ. Τώρα είναι μ’ ένα φίλο του πού του λέει: «Πρέπει νά ράψεις άλλο ένα κουμπί στό παλτό σου».

Πάνω εκεί, ξύπνησα.

Προφητικό

Σάν ἔρθει μεσημέρι, θά βρεθεῖς στήν πίσω πλατφόρμα ἑνός λεωφορείου. Ἐκεῖ θά βρίσκονται ἐπιβάτες στριμωγμένοι – καί στ' ἀνάμεσό τους θά προσέξεις ἕνα γελοῖο νεανία: σβέρκο σκελετωμένο καί κομποσκοῖνι στή ρεπούμπλικα. Δέν θά τά πάει διόλου καλά ὁ πιτσιρικάς. Θά τοῦ μπεῖ στό μυαλό πώς ἕνας κύριος τόν σπρώχνει ἐπίτηδες, κάθε φορά πού ἐπιβάτες κατεβαίνουν ἢ ἀνεβαίνουν. Θά τοῦ τό πεί, μά ὁ ἄλλος δέν θά τοῦ ἀποκριθεῖ, ὄλο περιφρόνια. Κι ὁ γελοῖος νεανίας, πολιορκημένος ἀπ' τόν πανικό, θά τοῦ τήν κοπανήσει μπρός στά μάτια του καί θά στρωθεῖ σέ μιά θέση ἐλεύθερη.

Θά τόν ξαναδεῖς λίγο ἀργότερα, στήν Κούρ ντέ Ρόμ, μπροστά στό σταθμό τοῦ Σαίν Λαζάρ. Θά ἔναι μαζί του κι ἕνας φίλος του, κι ἐσύ θ' ἀκούσεις τότε αὐτά τά λόγια: «Τό παλτό σου δέν κουμπώνει καλά· πρέπει νά ράψεις ἄλλο ἕνα κουμπί».

Συγκεχυμένο

Γελοίο νεαρό, πού βρέθηκα μιά μέρα σ' ένα λεωφορείο της γραμμής S γεμάτο από τράδηγμα ἴσως μακρὺς λαϊμός, στό κάπελο ἢ κορδέλα, πρόσεξα ἕναν. Αὐθάδη καί γρινιάρικο μ' ἕναν τόνο, πού βρισκόταν δίπλα του, κατά τοῦ κυρίου, διαμαρτύρεται. Γιατί τόν ἔσπρωχνε, φορὰ κάθε πού ἐπιβάτες κατεβαίνουν. Ἐλεύθερη κάθεσαι κι ὀρμάει σέ μιά θέση, τούτου λεχθέντος. Ρόμ (Κούρ ντέ) τόν συναντῶ ἀργότερα δύο ὥρες στό παλτό του ἕνα κουμπί νά προσθέσει ἕνας φίλος τόν συμβουλεύει.

Ουράνιο Τόξο

Μιά μέρα, θρέθηκα στην πλατφόρμα ενός βιολετί λεωφορείου. Ήταν εκεί ένας νεαρός αρκετά γελοῖος: λουλακί λαιμός, πλεξούδα στο καπέλο. Ξαφνικά, νά τος πού τά δάζει μ' ένα γαλάζιο κύριο. Αυτό πού κυρίως τοῦ προσάπτει, μέ μιά πράσινη φωνή, εἶναι πώς τόν σπρώχνει κάθε φορά πού κατεβαίνει κάποιος. Καί λέγοντας αυτό, δρμάει νά καθίσει σέ μιά κίτρινη θέση.

Δυό ὥρες ἀργότερα, τόν ξαναβλέπω μπροστά σ' ένα πορτοκαλί σταθμό. Εἶναι μ' ένα φίλο του πού τόν συμβουλεύει νά προσθέσει ένα κουμπί στό κόκκινο παλτό του.

Ἀγῶνες Λόγου

(Ἵποχρεωτικὴ χρησιμοποίησις τῶν ἐξῆς λέξεων: προίκα, ξιφολόγη, ἐχθρός, ἐκκλησία, ἀτμόσφαιρα, Βαστίλλη, ἀλληλογραφία).

Μιά μέρα, βρέθηκα στήν πλατφόρμα ἑνός λεωφορείου πού χωρίς ἀμφιβολία θά ἀποτελοῦσε μέρος τῆς προίκας τῆς κόρης τοῦ κ. Γαμηλιάδη, ὁ ὁποῖος κατήθυνε τίς τύχες τῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν τῆς πόλεως τῶν Παρισίων. Ἦταν ἐκεῖ κι ἓνας ἀρκετά γελοῖος νεαρός, ὄχι γιατί δέν κρατοῦσε ξιφολόγη, ἀλλά γιατί, ἐνῶ ἀκριβῶς δέν κρατοῦσε, εἶχε τό ὕφος τοῦ ἀνθρώπου πού κρατάει. Ξαφνικά, ὁ νεαρός ἐκείνος ἐπετέθη στόν ἐχθρό του: ἕναν κύριο πού στεκόταν πίσω του. Τόν κατηγοροῦσε κυρίως ὅτι δέν συμπεριφερόταν ὅσο εὐγενικά συμπεριφέρεται κανεῖς σέ μιὰ ἐκκλησία. Ἐφοῦ λοιπόν δημοῦργησε μιὰ τεταμένη ἀτμόσφαιρα, ὁ μάγκας πῆγε καί κάθισε.

Δυό ὥρες ἀργότερα, τόν ξανασυναντῶ σέ ἀπόσταση δυό ἢ τριῶν χιλιομέτρων ἀπό τή Βαστίλλη. Ἦταν μαζί μ' ἕνα φίλο του πού τόν συμβούλευε νά προσθέσει ἕνα κουμπί στό παλτό του – μιὰ συμβουλή πού θά μπορούσε κάλλιστα νά τοῦ τήν εἶχε δώσει καί δι' ἀλληλογραφίας.

Διστακτικό

Δέν θυμάμαι καλά πού συνέβη... σέ μιά ἐκκλησία; σ' ἓνα σκουπιδοτενεκέ; σ' ἓνα ὀστεοφυλάκιο; Σ' ἓνα λεωφορεῖο ἴσως; Ἦταν λοιπόν ἐκεῖ... μά, γιά στάσου, τί ἦταν ἐκεῖ; Αὐγά; Χαλιά; Ρεπανάκια; Μήπως σκελετοί; Ναί, σκελετοί, μά εἶχαν ἀκόμα πάνω τους τό πεσί τους, κι ἦταν καί ζωντανοί. Ναί, ναί, αὐτό ἦταν. Ἄνθρωποι μέσα σ' ἓνα λεωφορεῖο. Ἦταν ὅμως κι ἓνας (ἢ μήπως ἦταν δύο;) πού τραβοῦσε τήν προσοχή, ἀλλά δέν ξέρω πιά γιατί. Ἄπ' τή μεγαλομανία του; Ἄπ' τή λιπαρότητά του; Ἄπ' τή μελαγχολία του; Μᾶλλον... γιά νά εἶμαστε πιό ἀκριβεῖς... ἀπ' τό νεαρό τῆς ἡλικίας του πού ἦταν στολισμένο μ' ἓνα μακρύ... μέτωπο; δάχτυλο; πηγούνη; Ὁχι: λαιμό, καί μ' ἓνα καπέλο παράξενο, παράξενο, παράξενο. Ἀρχισε λοιπόν νά τσακώνεται (ναί, καλά τό λέω) μέ ἓνα συνεπιβάτη του ἀναμφίβολα (ἄντρα ἢ γυναίκα; παιδί ἢ γέρο;). Ὅταν ἔληξε τό ἐπεισόδιο, τέλος πάντων κάπως πρέπει νά ἔληξε αὐτό τό ἐπεισόδιο – δέν ἀποκλείεται νά ἔληξε μέ τήν φυγή ἑνός ἀπό τούς δύο πού τσακώθηκαν.

Εἶμαι σίγουρος πώς τόν ξαναεῖδα αὐτόν τόν τύπο, πού ὅμως; Μπροστά σέ μιά ἐκκλησία; Μπροστά σ' ἓνα ὀστεοφυλάκιο; Μπροστά σ' ἓνα σκουπιδοτενεκέ; Κι ἦταν νά δεῖς μ' ἓνα φίλο του πού κάτι τοῦ ἔλεγε. Τί ὅμως; Τί; Τί;

Ἀκριδές

Στίς 12.17' σ' ἓνα λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς S, μήκους 10 μέτρων, πλάτους 2,1 μ. καί ὕψους 3,5 μ., σέ 3 χιλιόμετρα καί 600 μέτρα ἀπ' τό σημεῖο ἀφετηρίας του, τή στιγμή πού ἐπέβαιναν σ' αὐτό 48 ἄτομα, ἓνα ἄτομο φύλου ἄρρενος, ἡλικίας 27 ἐτῶν, 3 μηνῶν καί 3 ἡμερῶν, ὕψους 1 μ. καί 72 ἐκ. καί βάρους 65 κιλῶν, πού φοροῦσε στό κεφάλι ἓνα καπέλο ὕψους 17 ἑκατοστῶν, περιτριγυρισμένο ἀπό ἓνα κορδόνι συνολικοῦ μήκους 35 ἑκατοστῶν, ἐπτόξευσε μιά κατηγορία κατά ἑνός ἀνδρός ἡλικίας 48 ἐτῶν, 4 μηνῶν καί 3 ἡμερῶν, ὕψους 1μ. καί 68 ἐκ. καί βάρους 77 κιλῶν, ἓνα φιλιππικό 14 λέξεων, ἡ ἔκφορά τῶν ὀποίων διήρκεσε 5 δευτερόλεπτα, καί πού ἀφοροῦσε ἀκούσιες μετατοπίσεις εὔρους κυμαινομένου ἀπό 15 ἕως 20 χιλιοστώμετρα. Στή συνέχεια, πῆγε νά καθίσει λίγο μακρύτερα, περίπου 2 μ. καί 10 ἐκ.

118 λεπτά ἀργότερα, ὁ ἴδιος νεαρός θρῆσκόταν 10 μέτρα μπροστά ἀπό τό σταθμό Σαῖν Λαζάρ, στή δυτική εἴσοδο, καί ἔκοθε βόλτες, καλύπτοντας μιά ἀπόσταση ὄχι μεγαλύτερη τῶν 30 μέτρων, μαζί μ' ἓνα φίλο του, ἡλικίας 28 ἐτῶν, ὕψους 1μ. καί 70 ἐκ. καί βάρους 71 κιλῶν, πού τόν συμβούλεψε μέ 15 λέξεις νά μετατοπίσει κατά 5 ἑκατοστά, πρὸς τήν κατεύθυνση τοῦ ζενίθ, ἓνα κουμπί διαμέτρου 3 ἑκατοστῶν.

Ἡ ὑποκειμενική ἄποψη

Δέν ἦμουν διόλου δυσαρεστημένος μέ τό ντύσιμό μου ἐκείνη τή μέρα. Πρωτοφορούσα ἕνα παρδαλούτσικο καπέλο κι ἕνα παλτό, γιά τό ὁποῖο πολύ καμάρωνα. Μπροστά στό σταθμό Σαῖν Λαζάρ συνάντησα τόν Χ πού προσπάθησε νά μου χαλάσει τό κέφι, θέλοντας νά μου ἀποδείξει πώς τό παλτό μου ἦταν πολύ ἀνοιχτό στό πέτο καί πώς θά ἔπρεπε νά προσθέσω ἐκεῖ ἕνα κουμπί. Πάλι καλά πού δέν τόλμησε νά θίξει τό καπέλο μου.

Λίγο νωρίτερα, ἔβαλα ὅπως ἔπρεπε στή θέση του ἕνα παλιό-τόμαρο πού τό ἔκανε ἐπίτηδες νά μέ ξενυχιάζει κάθε φορά πού περνοῦσε κόσμος, ἀνεβαίνοντας ἢ κατεβαίνοντας. Αὐτό συνέβη σ' ἕνα ἀπό κείνα τά θρωμερά λεωφορεῖα πού πῆζουν στή λαϊκούρα ἀκριβῶς ἐκείνες τίς ὥρες πού εἶμαι ὑποχρεωμένος νά τά χρησιμοποιοῦ.

Κι ἄλλη ὑποκειμενική ἄποψη

Ἦταν σήμερα δίπλα μου στό λεωφορεῖο ἓνα ἀπό κείνα τὰ μυξιάρικα πού, εὐτυχῶς, ἐκλείπουν σιγά σιγά, γιατί καμιά μέρα θά σκότωνα κανένα ἀπό δαῦτα. Ὁ λεγάμενος, ἓνα τσογλάνι γύρω στά εἴκοσι ἕξι, τριάντα, μοῦ τήν ἔδινε πολύ, ὄχι μόνο γιά τό μακρὺ λαϊμό του σάν ξεπουπουλιασμένης γαλοπούλας, ἀλλά καί γιατί εἶχε στό καπέλο του ἀντί γιά κορδέλα ἓνα λεπτό μελιτζανί κορδόνι. Ἄ τό κάθαγμα! Πόση ἀηδία μοῦ προκαλοῦσε! Ὅπως λοιπόν εἶχε πολύ κόσμο στό λεωφορεῖο ἐκείνη τήν ὥρα, ἔβρισκα τήν εὐκαιρία, κάθε φορά πού στριμωχνόμασταν γιά νά κατέβει ἢ νά ἀνέβει ὁ κόσμος, νά τοῦ χώνω τόν ἀγκώνα μου στά παιδία του. Στό τέλος μοῦ τήν κοπάνησε, πάνω πού ἤμουν ἔτοιμος νά τοῦ τραβήξω ἓνα ξεγυρισμένο ξενύχιασμα. Θά τοῦ ἴλεγα ἀκόμα, μόνο καί μόνο γιά νά τόν φτιάξω, πῶς τό παλτό του ἦταν πολύ ἀνοιχτό στό πέτο.

Ἀφήγηση

Μιά μέρα γύρω στό μεσημέρι, στήν περιοχή τοῦ πάρκου Μονσό, πάνω στήν πλατφόρμα ενός σχεδόν πλήρους λεωφορείου τῆς γραμμῆς S (σήμερα 84), πρόσεξα ἕναν ἄνθρωπο μέ πολύ μακρῦ λαιμό, πού φοροῦσε ἕνα μαλακό καπέλο, πού εἶχε γύρω του ἕνα πλεχτό κορδόνι ἀντί γιά κορδέλα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός τά ἔβαλε ξαφνικά μέ τόν διπλανό του, κατηγορώντας τον πώς ἐπίτηδες τοῦ πατοῦσε τά πόδια κάθε φορά πού ἐπιβάτες ἀνέβαιναν ἢ κατέβαιναν. Ἐγκατέλειψε πάντως νωρίς τή συζήτηση, γιά νά ριχτεῖ σέ μιὰ θέση πού ἄδειασε.

Δυό ὥρες ἀργότερα, τόν ξαναεἶδα μπροστά στό σταθμό Σαίν Λαζάρ, νά συζητάει μεγαλοφώνως μ' ἕνα φίλο του, πού τόν συμβούλευε νά μικρύνει τό ἄνοιγμα τοῦ πέτου τοῦ παλτοῦ του, βάζοντας ἕναν ἔμπειρο ράφτη νά τοῦ ράψει λίγο ψηλότερα τό πάνω πάνω κουμπί.

Λεξιπλαστικό

Λεωφοροταξίδευα πλατφορμοστριμωγμένος σ' ένα φορμαϊκομεσημβρινό χωρόχρονο κι ήμουνα δίπλα σ' ένα μυξιάρη μακρυλαίμη πιλοκορδονοφόρο. 'Ο όποιος συνεπιβατολέει: «Σπρωχνομουφαίνεστε». Τούτου έκκριθέντος, έλευθεροκάθισε μέ άπληστία. Σέ μία μεταγενέστερη χωροχρονικότητα, τόν ξαναείδα πού σαινλαζάριζε μ' έναν Χ πού τού 'λεγε: «Πρέπει νά κουμποσυμπληρώσεις τό παλτό σου». Καί τού χωρολογοεξηγοῦσε.

Ἄρνησεις

Δέν ἐπρόκειτο οὔτε γιά καράβι, οὔτε γιά ἀεροπλάνο, ἀλλά γιά ἓνα μεταφορικό μέσο ξηρᾶς. Δέν ἦταν οὔτε πρωί, οὔτε βράδυ, ἀλλά μεσημέρι. Δέν ἦταν οὔτε μωρό, οὔτε γέρος, ἀλλά ἓνας νεαρός. Δέν ἦταν οὔτε κορδέλα, οὔτε σπάγκος, ἀλλά μιά πλεξούδα. Δέν ἦταν οὔτε πομπή, οὔτε τσακωμός, ἀλλά ἓνας συνωσισμός. Δέν ἦταν οὔτε ἀξιαγάπητος, οὔτε κακός, ἀλλά στριμμένος. Δέν ἦταν οὔτε ἀλήθεια, οὔτε ψέμα, ἀλλά μιά πρό-φαση. Δέν ἦταν οὔτε ὄρθιος, οὔτε ξαπλωμένος, ἀλλά κάποιος πού ἤθελε νά καθίσει.

Δέν ἦταν οὔτε τήν παραμονή, οὔτε τήν ἐπαύριο, ἀλλά τήν ἴδια μέρα. Δέν ἦταν οὔτε στό σταθμό τοῦ Βορρά, οὔτε στό σταθμό τῆς Λυόν, ἀλλά στό σταθμό Σαίιν Λαζάρ. Δέν ἦταν οὔτε συγγενής, οὔτε ἄγνωστος, ἀλλά ἓνας φίλος. Δέν ἦταν οὔτε βρισιά, οὔτε κοροϊδία, ἀλλά μιά ἐνδυματολογική συμβουλή.

Ἀνιμιστικό

Ἐνα καπέλο μαλακό, σκοῦρο καφέ, τό μπόρ χαμηλωμένο, μ' ἕνα πλεχτό κορδόνι πλεγμένο ὀλόγυρα ἀντί γιά κορδέλα, ἕνα καπέλο στεκόταν ἀνάμεσα σ' ἄλλα καπέλα, ἀναπηδώντας σέ κάθε ἀνωμαλία τοῦ ἐδάφους, ὅπως τή μετέδιδαν οἱ τροχοί τοῦ ὀχήματος πού τό μετέφερε (δηλαδή τό καπέλο). Σέ κάθε στάση, τό πηγαινέλα τῶν ἐπιβατῶν τοῦ ἔδινε χτυπήματα ἀπ' τά πλάγια, κάτι πού στό τέλος τό νευρίασε (δηλαδή τό καπέλο). Ἡ ὀργή του ἐκδηλώθηκε μέ μιὰ ἀνθρώπινη φωνή, πού ἦταν συνδεδεμένη μαζί του μέσω μιᾶς σάρκινης μάζας διατεταγμένης σοφά γύρω ἀπό ἕνα ὀστεῶδες ἔλλειπτικό σχῆμα μέ μερικές τρύπες πού βρισκόταν ἀπό κάτω του (δηλαδή τοῦ καπέλου). Ὑστερα, ξαφνικά, πῆγε νά καθίσει (τό καπέλο).

Μιά ἢ δύο ὥρες ἀργότερα, τό ξαναεῖδα νά ἀλλάζει θέσεις, κόβοντας βόλτες σέ ὕψος ἕνα μέτρο κι ἐβδομήντα ἑκατοστὰ ἀπ' τό ἔδαφος, μπροστά στό σταθμό Σαῖν Λαζάρ – αὐτό, τό καπέλο. Ἐνας φίλος τό συμβούλευε νά προσθέσει ἕνα κουμπί στό παλτό του... ἕνα κουμπί... στό παλτό του... πῶς μπόρεσε νά πει ἕνα τέτοιο πράγμα σ' αὐτό, σ' ἕνα καπέλο...

Ἀναγραμματισμένο

Στό φεωλορεῖο S, ταπεῖς με ταπῶ σε. Ἐνας πότυς γύρω στά οἴκεις ἴξε, μ' ἕνα κρύμα καί καρραξενιό μαιλό κι ἕνα πελόκα μενσόλιστο μ' ἕνα νορδικό ἴντα γιά λερδακό, κωτσάθηκε μ' ἕναν ὄλλα βήπειτα πού τόν οὔστηκόραγε πώς τόν πρῶσεχεν δεπήτεις. Οὔφα ἐπτε αὐτά μέ νότο ψαικλάρικο, ξήμορε γιά μιά σέθη εὐρέλεθη.

Μιά ἄρω ἐργόρατα, τόν ἔδια νάξα στήν Ρούκ ἔντ Μόρ, τάμπρος τός θάτμος Ναῖς Ραζάλ. Νά τη μ' ἕνα λόφι του πού λού ἔτεγε: «Πέ ἔθρεπα νά ψάρεῖς ὄλλα ἄνε μπίκου στό τλόπα σου». Κιά τοῦ ἔχιδνε πῶ (ψηλά, στό πέτο).

Διευκρινιστικό

Σ' ἓνα λεωφορεῖο (καί νά μή γίνει σύγχυση μέ τό: 'Ἐσένα λέω, φορεῖο!), παρατήρησα (καί ὄχι παρατύρισα) ἓναν τύπο μ' ἓνα (καί ὄχι τυπωμένα) καπέλο στολισμένο μέ (καί ὄχι καπέλο στολῆς μένομε) ἓνα πλεγμένο κορδόνι (καί ὄχι κορδωμένο πλεχτό). Εἶχε ἓνα λαιμό παρατεταμένο (καί ὄχι ἓνα μελό παραπεταμένο). Οἱ ἄνθρωποι ἦταν συνωστισμένοι (καί ὄχι σύν δστις μένει). Μέ κάθε ἀπότομη κίνηση τοῦ ὀχήματος (καί ὄχι ὀχύρωση τοῦ κινήματος), ὁ παραπλήσιος τόν πατοῦσε (καί ὄχι ὁ παραπατήσας τόν πλησίαζε). Ὁ νεαρός ἔγινε ἄνω ποταμῶν (καί ὄχι ὁ ποταμός ἔγινε ἄνω νεαρῶν), μόλις ὁμως ἄδειασε μετά μιά θέση (καί ὄχι μιά ἄδεια σέ μετάθεση), πηδῶντας πῆγε πρὸς τά κεῖ (καί ὄχι ὁ πηδῶν ἄς πεῖ μιά προσταγή).

Ἄργότερα τόν πῆρε τό μάτι μου πού λές (καί ὄχι ἀργό τεράτων πυρετό, μά τί μου λές), νά μιλά μέ τό φίλο του (καί ὄχι νά μῆλα μέ τό φύλλο του) γιά ἓνα κουμπί στό πανωφόρι του (καί ὄχι γιά ἓνα ἀποκούμπι στό ἀνηφόρι του).

Ὅμοιοτέλετο

Ἐνα μεσημέρι, μέσ στό καλοκαίρι, μπῆκα στό S γιά νά μέ μεταφέρει στοῦ Σαμπερέ τά μέρη. Δέν φυσοῦσε ἀγέρι κι ὅπως εἶχε μαζευτεῖ ἐκεῖ μέσα ἕνα ἀσκέρι, κινδύνευα νά κολλήσω μῆρι μῆρι. Ἄκούω ἕνα μακρυχέρη, λιγνό σάν ἀγιοκέρι, νά βρίζει κάποιον: «μαουνιέρη», γιά τά πλήγματα πού τοῦ ἐπιφέρει καί πού τόν κάνουν νά ὑποφέρει. Κι ἀκαρτέρει κι ἀκαρτέρει, καταλαβαίνοντας πώς εἶναι χαμένος ἀπό χέρι, παρατᾶ τό νταραβέρι καί, ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος ἐπιχαίρει, τήν κοπανᾶ σάν περιστέρι.

Τόν ξαναεἶδα πιά πῆρι, ἔξω ἀπ' τό σταθμό τοῦ Σαίν Λαζέρι, πού ἔχε ἀνοίξει κουβεντέρι γιά τό πέτο στό παλτέρι.

Ἐπίσημος ἀναφορά

Ἐχομεν τήν τιμήν νά θέσωμεν ὑπ' ὄψιν ὑμῶν τά κάτωθι συμβάντα, ὧν ὑπήρξαμεν ἀμερόληπτοι, ἅμα δέ καί ἔντρομοι μάρτυρες.

Περί τήν μεσημβρίαν τῆς σήμερον, εὐρισκόμην ἐπί τοῦ αἰθρίου λεωφορείου τινός, ἀνερχομένου τήν ὁδόν Κουρσέλ καί κατευθυνομένου πρὸς τήν πλατεῖαν Σαμπερέ. Τό ἐν λόγῳ ὄχημα ἦτο πλήρες ἐπιβατῶν – ὑπερπλήρες, θά ἐτόλμουν νά εἶπω – δοθέντος ὅτι εἶχεν ἐπιτραπή ὑπό τοῦ εἰσπράκτορος ἢ ἐν αὐτῷ ἄνοδος εἰς μέγα πλῆθος ὑπεραρίθμων τιτλούχων ἄνευ εὐλόγου αἰτίας. Ὁ εἰσπράκτωρ οὗτος, ἐπιδεικνύων εἰς τό ὑπεράγαν ἀγαθότητα, ὑπερέβη τά κεκανονισμένα, εἰς τρόπον ὅμως ὥστε νά δικαιούται ἐπικριτοῦς κρίσεως. Εἰς ἐκάστην στάσιν τοῦ ὀχήματος, ἢ διακινήσις τῶν ἀνερχομένων ἢ κατερχομένων ἐπιβατῶν ἐδημιούργει ποιόν τινα συνωστισμόν, ὅστις μάλιστα προὔξηνσεν τήν διαμαρτυρίαν τινός τῶν ἐπιβατῶν, ὁμολογουμένως ὅμως μετ' εὐπρεπείας. Σημειοῦται, ὅτι οὗτος ἔσπευσε νά καταλάβῃ θέσιν καθημένου, εὐθύς ὡς τοῦτο κατέστη δυνατόν.

Προσθέτω εἰς τήν ἄνω σκιαγράφειν, ὅτι εἶχον τήν εὐκαιρίαν ν' ἀντιληφθῶ τόν ἐν λόγῳ ἐπιβάτην μετ' οὐ πολὺ. Ἐσυντροφεύετο ἔκ τινος φίλου του, τοῦ ὁποίου δέν ἠδυνήθην νά ἐξακριβώσω τήν ταυτότητα. Ἡ συζήτησις διεξήγετο ζωηρῶς, προφανῶς δέ ἤπτετο θεμάτων αἰσθητικῆς φύσεως.

Ἐν ὄψει τῶν ἀνωτέρω, ὑποβάλλω τήν παράκλησιν, Κύριε, ὅπως μοί ὑποδείξητε τά ἀναγκαῖα πρὸς συναγωγὴν συμπεράσματα ἐκ τῶν παρατιθεμένων γεγονότων καί τήν καθ' ὑμᾶς ὀρθήν θέσιν, τήν ἀκολουθητέαν ὑπ' ἐμοῦ μέχρι τέλους τοῦ βίου μου.

Ἐν ἀναμονῇ ἀπαντήσεως, δεχθῆτε παρακαλῶ, Κύριε, τήν ἔκφρασιν τῆς (τουλάχιστον) ὑπάτης καί ἐξαιρετικῶς ἐνθέρμου πρὸς ὑμᾶς ἐκτιμήσεώς μου.

Δελτίο Τύπου

Στό καινούριο του μυθιστόρημα, πού είναι κι αυτό γραμμένο μέ τό γνωστό του μπρίο, ό διάσημος συγγραφέας Χ, στόν όποιο όφείλουμε τόσα και τόσα άριστουργήματα, φέρνει στό προσκήνιο μόνο καλοσχεδιασμένους χαρακτήρες, πού δροῦν σέ μία άτμόσφαιρα καθημερινή και γνώριμη σέ όλους, μικρούς και μεγάλους. 'Η δράση ξετυλίγεται γύρω άπ' τή συνάντηση σ' ένα λεωφορείο τοῦ ήρωα αὐτῆς τῆς ίστορίας μ' ένα πρόσωπο άρκετά αίνιγματικό πού τσακώνεται μέ τόν πρώτο τυχόντα. Στό τελευταίο έπεισόδιο τοῦ έργου, βρίσκουμε αὐτό τό μυστηριώδες άτομο νά άκούει μέ τεράστια προσοχή τίς συμβουλές ενός φίλου, μαίτρ στό θέμα τῆς κομψότητας. Τό σύνολο δίνει μία μαγευτική έντύπωση πού ό Χ έπεξεργάστηκε μέ μία σπάνια εὔδαιμονία.

Ὀνοματοποιητικό

Στήν πλατφόρμα, πλά πλά πλά, ενός λεωφορείου, φούρ φούρ φούρ, τῆς γραμμῆς S (ὅπου συστηματικῶς συσσωρεύονται σεισοπυγίδες), ἦταν περίπου μεσημέρι, ντίνγκ ντίν ντόν, ντίνγκ ντίν ντόν, ὅταν ἕνας ἔφηβος γελοῖος, γλού γλού, φορώντας ἕνα περίεργο καπέλο, πλόκ πλόκ, στράφηκε (στρούιφ) πρὸς τόν διπλανό του μέ ὀργή, ἄγκρ ἄγκρ, καί τοῦ εἶπε, χμ χμ: «Σά νά μοῦ φαίνεται πὼς μέ σπρώχνετε ἐπίτηδες, κύριε». Κράτς. Στή στιγμή, βρούτ, ὀρμάει σέ μιά ἐλεύθερη θέση καί κάθεται, μπούμ.

Τὴν ἴδια μέρα, λίγο ἀργότερα, ντίνγκ ντίν ντόν, ντίνγκ ντίν ντόν, τόν ξαναεἶδα. Ἦταν συντροφιὰ μ' ἕναν ἄλλο ἔφηβο, γλού γλού, πού κάτι τοῦ ἔλεγε γιὰ τό κουμπὶ τοῦ παλτοῦ του (μπρ, μπρ, μπρρρ – δὲν ἔκανε καί τόση πολλή ζέστη...).

Κράτς.

Λογική Ἀνάλυση

Λεωφορεῖο.

Πλατφόρμα.

Πλατφόρμα λεωφορείου. Ὁ χῶρος.

Μεσημέρι.

Περίπου.

Περίπου μεσημέρι. Ὁ χρόνος.

Ἐπιβάτες.

Καθγάς.

Καθγάς ἐπιβατῶν. Ἡ δράση.

Νεαρός.

Καπέλο. Μακρὺς, λιγνός λαιμός.

Ἕνας νεαρός μὲ καπέλο κι ἓνα κορδόνι πλεγμένο ὀλόγυρα.

Τό κύριο πρόσωπο.

Κάποιος.

Κάποιος ἄλλος.

Κάποιος ἄλλος. *Τό δεύτερο πρόσωπο.*

Ἐγώ.

Ἐγώ.

Ἐγώ. *Τό τρίτο πρόσωπο. (Ἀφηγητής).*

Λέξεις.

Λέξεις.

Λέξεις. *(Τά εἰπωθέντα).*

Θέση ἐλεύθερη.

Θέση κατειλημμένη.

Μιά ἐλεύθερη θέση πού ἔγινε κατειλημμένη. *Τό ἀποτέλεσμα.*

Ὁ σταθμός Σαῖν Λαζάρ.

Μιά ὥρα ἀργότερα.

Ἕνας φίλος.

Ἕνα κουμπί.

Μιά ἄλλη φράση πού ἀκούστηκε. *Τό συμπέρασμα.*

Τό λογικό συμπέρασμα.

Ἐπίμονο

Μιά μέρα, γύρω στό μεσημέρι, ἀνέβηκα σ' ἕνα σχεδόν γεμάτο λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς S. Σ' ἕνα σχεδόν γεμάτο λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς S, ἦταν ἕνας νεαρός ἀρκετά γελοῖος. Ἀνέβηκα στό ἴδιο λεωφορεῖο μ' ἐκείνον, κι αὐτός ὁ νεαρός, πού εἶχε ἀνέβει πρὶν ἀπό μένα σ' αὐτό τό ἴδιο λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς S, πού ἦταν σχεδόν γεμάτο, γύρω στό μεσημέρι, φοροῦσε στό κεφάλι ἕνα καπέλο πού μοῦ φάνηκε πολύ γελοῖο, ἐμένα, πού εἶχα ἀνέβει στό ἴδιο λεωφορεῖο μ' ἐκείνον τόν νεαρό, στή γραμμή S, μιά μέρα, γύρω στό μεσημέρι.

Τό καπέλο αὐτό εἶχε ὀλόγυρα ἕνα εἶδος κορδονιοῦ πλεχτοῦ, κάτι σάν σιρίτι, κι ὁ νεαρός πού τό φοροῦσε αὐτό τό καπέλο – κι αὐτό τό σιρίτι – θρισκόταν στό ἴδιο λεωφορεῖο μέ μένα, ἕνα σχεδόν γεμάτο λεωφορεῖο γιατί ἦταν μεσημέρι· κάτω λοιπόν ἀπ' τό καπέλο αὐτό, πού τό κορδόνι του ἔμοιαζε μέ σιρίτι, θρισκόταν ἕνα πρόσωπο πού προεκτεινόταν σ' ἕνα μακρὺ, μακρὺ λαιμό. Ὡ τί μακρὺς πού ἦταν ὁ λαιμός ἐκείνου τοῦ νεαροῦ πού φοροῦσε ἕνα καπέλο μ' ἕνα σιρίτι ὀλόγυρα, στό λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς S, μιά μέρα γύρω στό μεσημέρι!

Ὁ συνωστισμός ἦταν μεγάλος πάνω σ' ἐκεῖνο τό λεωφορεῖο πού μᾶς πήγαινε πρὸς τό τέρμα τῆς γραμμῆς S, μιά μέρα γύρω στό μεσημέρι, ἐμένα κι αὐτόν τόν νεαρό πού φοροῦσε ἕνα μακρὺ λαιμό κάτω ἀπό ἕνα γελοῖο καπέλο. Μέσα ἀπ' τίς συνεχεῖς προσκρούσεις ξαφνικά ξεφύτρωσε μιά διαμαρτυρία, μιά διαμαρτυρία πού προῆλθε ἀπό ἐκείνον τόν νεαρό πού εἶχε ἕνα τόσο μακρὺ λαιμό στήν πλατφόρμα ἑνὸς λεωφορείου τῆς γραμμῆς S, μιά μέρα γύρω στό μεσημέρι.

Ἐπῆρξε μιά κατηγορία πού ἐκτοξεύτηκε μέ μιά φωνή ποτισμένη ἀπό πληγωμένη ἀξιοπρέπεια, γιατί πάνω στήν πλατφόρμα ἑνὸς λεωφορείου S, ἕνας νεαρός εἶχε ἕνα καπέλο ἐφοδιασμένο μ' ἕνα σιρίτι τυλιγμένο ὀλόγυρα κι ἕνα μακρὺ λαιμό· ξαφνικά ἐλευθερώθηκε μιά θέση σ' ἐκεῖνο τό λεωφορεῖο τῆς

γραμμής S, πού ήταν σχεδόν γεμάτο γιατί ήταν μεσημέρι – θέση πού δέν ἄργησε νά καταλάβει ὁ νεαρός μέ τόν μακρῦ λαιμό καί τό γελοῖο καπέλο, θέση πού ἐπωφθαλμοῦσε γιατί δέν ἄντεχε νά τόν σπρώχνουν σ' αὐτή τήν πλατφόρμα λεωφορείου, μιά μέρα, γύρω στό μεσημέρι.

Δυό ὥρες ἀργότερα, τόν ξαναεῖδα μπροστά στό σταθμό Σαίν Λαζάρ ἐκεῖνο τό νεαρό πού εἶχα προσέξει στήν πλατφόρμα ἑνός λεωφορείου τῆς γραμμῆς S, τήν ἴδια ἐκείνη μέρα, γύρω στό μεσημέρι. Ἦταν συντροφιά μ' ἕνα φίλο του, ἴδια κοψιά, πού τοῦ ἔδινε μιά συμβουλή σχετικά μέ κάποιο κουμπί τοῦ παλτοῦ του. Ὁ ἄλλος τόν ἄκουγε προσεχτικά. Ὁ ἄλλος ἦταν αὐτός ὁ νεαρός πού εἶχε ἕνα σιρίτι γύρω στό καπέλο του καί πού τόν εἶχα δεῖ στήν πλατφόρμα ἑνός λεωφορείου τῆς γραμμῆς S, μιά μέρα, γύρω στό μεσημέρι.

Ἔγνοια

Δέν ἔχω ἰδέα τί ζητᾶν ἀπό μένα. Ναί, πῆρα τό S γύρω στό μεσημέρι. Ἄν εἶχε κόσμος; Σίγουρα εἶχε κόσμος, τέτοια ὥρα. Ἄν εἶδα ἓνα νεαρό μέ μαλακό καπέλο; Δέν ἀποκλείεται. Ἐγώ δέν ξεπαχνίζω τούς ἀνθρώπους μέ τό βλέμμα. Δέν μοῦ καίγεται καρφί. Ἐνα εἶδος πλεξούδας; Γύρω στό καπέλο; Καταλαβαίνω πώς εἶναι λίγο περίεργο, ἀλλά ἐγώ δέν πολυδίνω σημασία. Μιά πλεξούδα... Καί τί ἔκανε; Τσακώθηκε μ' ἓναν ἄλλο κύριο; Αὐτά συμβαίνουν.

Τί; Ἄν τόν ξαναεἶδα μιά ἢ δυό ὥρες ἀργότερα; Καί γιατί ὄχι; Στή ζωή συμβαίνουν πράγματα ἀκόμα πιά παράξενα. Θυμᾶμαι πού λέτε μιά φορά πού μοῦ ἔλεγε ὁ πατέρας μου...

Σέ χρόνο Παρακείμενο

Ἔχει γίνει μεσημέρι. Οἱ ἐπιβάτες ἔχουν ἀνέβει στό λεωφορεῖο. Ἔχουμε στριμωχτεῖ. Ἔνας νεαρός ἔχει φορέσει στό κεφάλι ἕνα καπέλο, πού ἔχει περιτριγυριστεῖ ἀπό ἕνα κορδόνι ἀντί γιά μιά κορδέλα. Ὁ λαιμός του ἔχει μακρύνει. Ἔχει διαμαρτυρηθεῖ κατά τοῦ διπλανοῦ του γιατί, καθώς ἔχει πει, τόν ἔχει σπρώξει. Μόλις ἔχει ἀντιληφθεῖ ἕνα κάθισμα ἐλεύθερο, ἔχει τρέξει πρὸς τὰ κεῖ κι ἔχει καθίσει.

Τόν ἔχω ἀντιληφθεῖ ἀργότερα, μπροστά στό σταθμό Σαῖν Λαζάρ. Ἔχει φορέσει ἕνα παλτό. Ἔνας φίλος του, πού ἔχει βρεθεῖ ἐκεῖ, τοῦ ἔχει δώσει αὐτή τή συμβουλή: ἔχει χρειαστεῖ νά ἔχει ράψει ἕνα πρόσθετο κουμπί.

Σέ χρόνο Ἐνεσιώτα

Τά μεσημέρια, ἡ ζέστη ἀπλώνεται γύρω στά πόδια τῶν ἐπιβατῶν λεωφορείου. Ἐνα ἡλίθιο κεφάλι, τοποθετημένο πάνω σ' ἕνα μακρὺ λαιμό καί στολισμένο μ' ἕνα γελοῖο καπέλο, παίρνει φωτιά καί πυροδοτεῖ τόν τσακωμό. Ὁ ὁποῖος, ἄλλωστε, ξεθυμαίνει γρήγορα λόγω τῆς πολὺ βαριάς ἀτμόσφαιρας, πού δέν ἐπιτρέπει στίς θρῖσιές νά κάνουν τό δρομολόγιο στόμα-αὐτιά χωρίς ἀπώλειες. Πάμε λοιπόν καί καθόμαστε μέσα, στή δροσιά.

Τά ἐνδυματολογικά θέματα ἀναβάλλονται γι' ἀργότερα, μπροστά σέ σιδηροδρομικούς σταθμούς μέ δύο εἰσόδους. Ἀφοροῦν ἕνα κουμπί πού κάποια δάχτυλα, μούσκεμα στόν ἰδρώτα, πασπατεύουν μέ αὐτοπεποίθηση.

Σέ χρόνο Ἄοριστο

Ἔγινε μεσημέρι. Οἱ ἐπιβάτες ἀνέβηκαν στό λεωφορεῖο. Στριμωχτήκαμε. Ἐνας νεαρός φόρεσε στό κεφάλι ἕνα καπέλο, πού περιτριγυρίστηκε ἀπό ἕνα κορδόνι ἀντί γιά μιά κορδέλα. Ὁ λαμός του μάκρυνε. Διαμαρτυρήθηκε κατά τοῦ διπλανοῦ του γιατί, καθώς εἶπε, τόν ἔσπρωξε. Μόλις ἀντιλήφθηκε ἕνα κάθισμα ἐλεύθερο, ἔτρεξε πρὸς τὰ κεῖ καί κάθισε.

Τόν ἀντιλήφθηκα ἀργότερα, μπροστά στό σταθμό Σαῖν Λαζάρ. Φόρεσε ἕνα παλτό. Ἐνας φίλος του πού βρέθηκε ἐκεῖ τοῦ ἔδωσε αὐτή τή συμβουλή: χρειάστηκε νά ράψει ἕνα πρόσθετο κουμπί.

Σέ χρόνο Παρατατικό

Γινόταν μεσημέρι. Οί επιβάτες ανέβαιναν στο λεωφορείο. Στριμωχνόμασταν. Ένας νεαρός φορούσε στο κεφάλι ένα καπέλο, πού περιτριγυριζόταν από ένα κορδόνι αντί για μιά κορδέλα. Ό λαμός του μάκραινε. Διαμαρτυρόταν κατά του διπλανού του γιατί, καθώς έλεγε, τόν έσπρωχνε. Μόλις αντιλαμβανόταν ένα κάθισμα ελεύθερο, έτρεχε προς τά κει και καθότανε.

Τόν αντιλαμβανόμενιν άργότερα, μπροστά στο σταθμό Σαίν Λαζάρ. Φορούσε ένα παλτό. Ένας φίλος του πού βρισκόταν εκεί του έδινε αυτή τή συμβουλή: χρειαζόταν νά έραβε ένα πρόσθετο κουμπί.

Δεκαπεντασύλλαβο

Μιά μέρα θρέθηκα κι ἐγώ στό S τό λεωφορεῖο
κι ἀμέσως παρατήρησα ἕνα νεαρό γελοῖο.
Εἶχε τόν πιό μακρὺ λαιμό πού εἶχα δεῖ ποτέ μου
κι ἐπάνω στό κεφάλι του (τί ἦταν ἐκεῖνο, Θεέ μου;) ἕνα
καπέλο μαλακό μ' ἕνα πλεχτό κορδόνι
ὀλόγυρα. Στά ξαφνικά, τόν βλέπω νά μαλώνει
μ' ἕναν πολίτη πού 'δειχνε ἄρκετά πρεσβύτερός του
λέγοντας πώς τόν ἔσπρωχνε καθώς στεκόταν μπρός του.
Τόν κατηγορήσε ἄδικα πώς τό 'κανε ἐπίτη-
δες ὅταν κι ἄλλοι βιαστικοί γιά νά γυρίσουν σπίτι
ἀνέβαιναν στό λεωφορεῖο πού γινόταν πῆχτρα
καί δέν τούς ἀποθάρρυνε τοῦ εἰσπράκτορα ἢ σφυρίζτρα.
Πάνω ὅμως πού θ' ἀρπάζονταν, τήν κοπανάει στή ζούλα,
πάει καί στρογγυλοκάθεται σέ μιά ἀδειανή θεσοῦλα.
Γυρίζοντας ἀργότερα ἀπ' τό ἴδιο δρομολόγιο,
ποιόν βλέπω κάτω ἀπ' τοῦ σταθμοῦ τό μέγα ὥρολόγιο;
Τόν ἴδιο, τόν κακάσχημο, παρῆα μ' ἕναν ἄλλο,
πού τοῦ 'λεγε: «Τό ἄνοιγμα τοῦ πέτου σου εἶν' μεγάλο».

Φορολογικό

Ἄνέθηκα σ' ἓνα λεωφορεῖο γεμάτο φορολογούμενους, πού ἔδιναν τά φορολογητέα τους χρήματα σ' ἓναν ἄλλο φορολογούμενο, πού τούς φορολογοῦσε δίνοντάς τους κάτι φορολογικά χαρτάκια, προκειμένου νά ἔχουν τό δικαίωμα τοῦ φορολογούμενου νά συνεχίσουν τό φορολογούμενο ταξίδι τους. Πάνω σ' αὐτό τό φορολογούμενο λεωφορεῖο, πρόσεξα ἓνα φορολογούμενο μέ μακρῦ φορολογήσιμο λαιμό, πού φοροῦσε πάνω στό ἀφορολόγητο κεφάλι του ἓνα καπέλο μέ πλεξούδα, πού δέν εἶχα ξαναδεῖ ποτέ μου σέ κανένα φορολογούμενο. Στά ξαφνικά, ὁ ἐν λόγῳ φορολογούμενος στράφηκε πρὸς τό διπλανό του φορολογούμενο καί, ἔχοντας τεκμήρια πῶς τοῦ φορολογοῦσε τά πόδια κάθε φορὰ πού ἄλλοι φορολογούμενοι κατέβαιναν ἢ ἀνέβαιναν, τοῦ ἔκανε τήν ἐξῆς φορολογική δήλωση: «Ποιόν πατάτε, κύριε φορομπήχτη; Εἶμαι κι ἐγώ φορολογούμενος πολίτης». Βλέποντας ὁμως πῶς κινδύνευε νά πληρώσει φόρο αἵματος, ἔγινε φοροφυγὰς καί πῆγε νά καθίσει σέ μιά φορολογούμενη καρέκλα.

Δυό φορολογικές ὥρες ἀργότερα, τόν ξαναεῖδα μπροστά στήν Ἐφορία Σιδηροδρόμων. Ἦταν μαζί μ' ἓνα φίλο του ἐφοριακό, πού τοῦ ἔδινε τίς φορολογούμενες συμβουλές του γιά τό πῶς νά συμβιδάσει τό ἄνοιγμα τοῦ παλτοῦ του.

Ἀφαιρέσεις

Βαίνω ρεῖο θάτες. Σέχω ντόρο λαμοπάρδαλης καπερδόνι.
Διπλακώνεται τάχα ποδοπατάει ὅποτε βαίνουν ἢ βαίνουν.
Βλέπει θίσμα τρέθεται.

Ἐπιστρεφορεῖο, ἐκοβόλτες φίλο βούλευε ραψηλοτεράνω μπί
φοριῶ.

Συγκεκομμένο

Ἄνεβαί σ' ἕνα λεώ γεμά ἐπιβά. Προσέ ἕναν τύ πού 'χε ἕνα
λαί καμηλοπά καί πού φορού ἕνα καπέ πού 'χε τριγύ ἕνα κορ-
δό ἀντί κορδέ. Στά καλά τοῦ καθουμέ, ἀρχί καί βρῖ ἕνα ἐπιβά,
πώς τάχα κά πού κατεβαί ἢ ἀνεβαί ἄλλοι ἐπιβά, τοῦ πά τά πό.
Μά βλέ μία θέ ἑλέ, ἐπή καί κά.

Δυό ὦ ἀργό, τόν ξαναβλέ νά κόβει βόλ μέ κάποιο φί πού τοῦ
συμβού νά ρά πῶ πά τό κού τοῦ πά.

Μασημένο

Ἄνέβκ σελφρεῖο γμάτ πδάτ. Πρσέχ ναντύπ μακρλαίμ μέ
μστήρ κπέλ. Ἄρχς νά τσκών μνάλ πδάτ μ' πρόφσ πωσιπάτ
τπόδ. Μτά στρώθ σμιά θέσ πού λφτρώθ.

Στό γρσμό τόν ξαναπρόσξ ξαπτσαίν Λζάρ νπαίρν σμβλές γιά
τκμί τπνφριου τ'.

Ἐγὼ νά 'οὔμ'

Ἐγὼ νά 'οὔμ, ξέρ'τε τί λέω; Πῶς νά 'χεις πλάι σου κάποιον νά σέ ξενουχιάζει κάθε τρεῖς καί λίγο, σοῦ τή δίνει ἀδελφάκι μου. Νά διαμαρτυρηθεῖς, δέ λέω. Ἄλλά νά πᾶ νά κάτσεις ὕστερα μέ τήν οὐρά στά σκέλια, ἐγὼ νά 'οὔμ' αὐτό δέν τό πιάνω. Ἐγὼ νά 'οὔμ' τό 'δα αὐτό μέ τά ματάκια μου τίς προάλλες, στήν πλατφόρμα ἑνός λεωφορείου. Ἐγὼ νά 'οὔμ' τό 'λεγα πῶς ὁ λαϊμός ἐκείνου τοῦ νεαροῦ τοῦ 'πεφτε κομμάτι μακρὺς. Ἄσε πού ἐκείνη ἢ πλεξούδα πού 'χε γύρω στό καπέλο ἦταν γιά γέλια νά 'οὔμ'. Ἐγὼ νά 'οὔμ' δέν θά κόταγα νά βγῶ στήν πιάτσα μέ τέτοιο καπέλο. Ὅπως ὅμως σᾶς τό εἶπα νά 'οὔμ', μόλις τά 'βαλε μέ τό διπλανό του πού τοῦ πάταγε τά πόδια, ὁ τύπος πῆγε νά καθίσει νά 'οὔμ'. Ἐγὼ νά 'οὔμ' αὐτοῦ πού θά μοῦ πάταγε τά πόδια θά τοῦ 'χα τραθήξει μιά σφαλιάρα νά 'οὔμ'.

Ἐγὼ νά 'οὔμ' ἕνα θά σᾶς πῶ: ἔχει ἡ ζωὴ γυρίσματα, θουνό μέ θουνό δέ σμίγει νά 'οὔμ'. Δυὸ ὥρες ἀργότερα, τόν ξαναβλέπω νά 'οὔμ'. Ἐγὼ νά 'οὔμ' τόν εἶδα ἔξω ἀπ' τό σταθμό νά 'οὔμ', συντροφιὰ μ' ἕνα φίλο του νά 'οὔμ', ἴδια κοπιὰ νά 'οὔμ', πού τοῦ 'λεγε (ἐγὼ νά 'οὔμ' τά 'κουσα καθαρά): «Πρέπει λίγο ν' ἀνεβάσεις αὐτό τό κουμπί». Ἐγὼ νά 'οὔμ' εἶδα καλά τί ἤθελε νά πει – τοῦ 'δειχνε νά 'οὔμ' τό πάνω πάνω κουμπί.

Ἀναφωνήσεις

Γιά σκέψου! Μεσημέρι! Ὡρα νά πάρω τό λεωφορεῖο! Τί κόσμος! Τί κόσμος! Τί συνωστισμός εἶν' αὐτός! Γιά δές πλάκα! Δές ἕναν τύπο! Τί σκατόφατσα! Καί τί λαιμός! Ἐβδομήντα πέντε ἑκατοστά! Τουλάχιστο! Καί τό σκoinάκι! Τό σκoinάκι! Αὐτό δέν τό 'χα δεῖ! Τό σκoinάκι! Αὐτό ἔχει τήν πιό μεγάλη πλάκα! Χά! Τό σκoinάκι! Γύρω ἀπ' τό καπέλο! Ἐνα σκoinάκι! Ἐχει πλάκα! Ἐχει φοβερή πλάκα! Καί νά! Ὁ τύπος τσακώνεται! Ὁ τύπος μέ τό σκoinάκι! Μ' ἕνα διπλανό του! Καί τί τοῦ τσαμπουνάει! Πώς τοῦ πατάει τό πόδι! Ἄ! Τώρα θ' ἀρπαχτοῦν στά χέρια! Σίγουρα! Ὁχι! Ναί! Δῶσ' του! Φά' του τ' αὐτί! Δάγκα! Ὡ γαμῶ το! Ξεφούσκωσε! Ὁ τύπος! Ὁ μακρυλαίμης! Μέ τό σκoinάκι! Πάει καί κάθετα σέ μιά ἄδεια θέση! Βρέ τόν τύπο!

Ἐ ὄχι! Δέν εἶναι δυνατόν! Κι ὅμως! Δέν πέφτω ἔξω! Εἶναι ὁ ἴδιος! Ἐκεῖ! Ἐκεῖ κάτω! Στήν Κούρ ντέ Ρόμ! Μπροστά στό σταθμό Σαίν Λαζάρ! Κόβει βόλτες! Μ' ἕνα φίλο του! Καί τί 'ναι αὐτά πού τοῦ λείει ὁ ἄλλος! Πώς πρέπει νά ράψει κι ἄλλο ἕνα κουμπί! Ναί! Ἐνα κουμπί στό παλτό του! Στό παλτό του!

Βασικά

Βασικά ξφτασε τό λεωφορεϊο. Βασικά ανέβηκα. Βασικά είδα έναν τύπο πού μου τράθηξε τό βλέμμα. Βασικά είδα τό μακρύ λαιμό του κι είδα τό κορδόνι πού είχε γύρω άπ' τό καπέλο του. Βασικά άρχισε νά τσακώνεται μέ τό διπλανό του πού του πάταγε τά πόδια. Βασικά πήγε ύστερα νά καθίσει.

Βασικά τόν ξαναείδα άργότερα στήν Κούρ ντέ Ρόμ. Βασικά ήταν μ' ένα φίλο του. Βασικά ό φίλος του του 'λεγε: «Πρέπει νά ράψεις άλλο ένα κουμπί στό παλτό σου». Βασικά.

Στομφῶδες

Τὴν ὥρα πού ἀρχίζουν ν' ἀχνοκινοῦνται τὰ ρόδινα δάχτυλα τῆς αὐγῆς, ἀνέβηκα σά τέλος γοργόφτερο σ' ἓνα λεωφορεῖο μέ θωριά γιγάντια κι ἀγελαδίσια μάτια τῆς γραμμῆς S μέ τό ἐλικοειδές δρομολόγιο. Πρόσεξα, μέ τὴν ἀκριβεία καί τὴν ὀξύδερκεια τοῦ Ἰνδιάνου στό πολεμόστρατο, τὴν παρουσία ἑνός νεαροῦ πού ὁ λαιμός του ἦταν μακρύτερος κι ἀπ' τῆς καμηλοπάρδαλης τῆς γοργοπόδαρης, καί πού τό μαλακό καπέλο του εἶχε τριγύρω γιά στολίδι ἓνα πλεχτό κορδόνι – θά ἔλεγε κανεῖς πῶς ἦταν ὁ ἥρωας μιᾶς ἀσκήσης ὕφους. Ἡ καταραμένη Διχόνοια μέ τὰ μπαρουτοκαπνισμένα στήθια βγήκε ἀπ' τό στόμα του τό μολυσμένο ἀπό ἓνα χάος ὀδοντόπαστας, ἡ Διχόνοια, λέω, ἦρθε νά σπείρει τό ὀλέθριό της μικρόβιο ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνον τόν νεαρό μέ τό λαιμό καμηλοπάρδαλης καί τό κορδόνι γύρω ἀπ' τό καπέλο, καί σ' ἓναν ἐπιβάτη μέ παρουσιαστικό ἀναποφάσιστο κι ἀλευρωμένο. Ὁ πρῶτος γύρισε στό δεύτερο καί τοῦ ἔπευε αὐτά τὰ λόγια: «Πεῖτε μου, μοχθηρὲ ἄνθρωπε, μού φαίνεται πῶς μού πατάτε ἐπίτηδες τὰ πόδια!». Καί λέγοντας αὐτά, ὁ νεαρός μέ τό λαιμό καμηλοπάρδαλης καί τό κορδόνι γύρω ἀπ' τό καπέλο πῆγε γρήγορα καί κάθισε.

Ἀργότερα, στήν Κούρ ντέ Ρόμ μέ τίς μεγαλεπήβολες διαστάσεις, ξαναεἶδα τόν νεαρό μέ τό λαιμό καμηλοπάρδαλης καί τό κορδόνι γύρω ἀπ' τό καπέλο. Τούτη τὴ φορά ἦταν συντροφεῖά μ' ἓνα φίλο του, εἰδήμονα στά θέματα κομψότητας, πού τοῦ ἀσκήσε αὐτὴ τὴν κριτικὴ πού μπόρεσα νά πιάσω μέ τό ἐπιδέξιο αὐτί μου – μιὰ κριτικὴ πού ἀφοροῦσε τό πιο ἐξωτερικό ροῦχο τοῦ νεαροῦ μέ τό λαιμό καμηλοπάρδαλης καί τό κορδόνι γύρω ἀπ' τό καπέλο: «Πρέπει νά μειώσεις τό ἀνοιγμα τοῦ πέτου σου, προσθέτοντας ἢ ράβοντας λίγο πιο πάνω ἓνα κουμπί κυκλικῆς περιφέρειας».

Μάγκικο

Ντάν μεσημέρι καθαλάω τό ξς. Σκάω τά λεφτά ως εἶναι φυσικόν καί προχωράω στά παραμέσα. Νά σου πού λές κι ὁ δικός σου, ἕνας φιόγκος μ' ἕνα σθέροκο σά τηλεσκόπιο κι ἕνα σπάγκο στήν καπελαδούρα. Ἐγώ τό κόβω τό παιδί νά ποῦμε γιατί ἔχει χάξι, ὅταν ὄλωσ αἰφνιδίως γυρνᾶ στόν παραδίπλα καί τοῦ τή βγαίνει οὔτω πως: Λίγη προσοχή δέ βλάπτει, πάτα καί λίγο λεωφορεῖο, πῶς μοῦ ξηγιέσαι ἔτσι, κοντεύεις νά μοῦ δώσεις τά νύχια μου στό χέρι, καί οὔτω καθεξῆς. Πάνω πού ἀδειάζει ὅμως μιά θέση, γίνεται μπουχός καί μήν τόν εἶδατε.

Διελθών ἀργότερα τῆς Κούρ ντέ Ρόμ, τόν ξαναπαίρνει ὁ ὀφθαλμός μου νά ἔχει πιάσει λακριντί μ' ἕναν ἄλλο φιόγκο, σουλούπι τάλε κουάλε. Καί τί γυρνάει ὁ δικός του καί τοῦ λέει! Νά ράψει κι ἄλλο ἕνα κουμπί ἅμα λάχει στό μπαρνετσού του!

Ἀνακριτικό

- Τί ὥρα πέρασε ἐκείνη τή μέρα τό λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς S τῶν 12 καί 23 πρὸς Σαμπερέ;
- Στίς 12 καί 38.
- Εἶχε πολὺ κόσμο τό πιό πάνω λεωφορεῖο;
- Φίσκα.
- Τί τό ἰδιαίτερο προσέξατε;
- Ἕνα ἄτομο πού εἶχε ἕνα λαιμό πολὺ μακρὸ καί μιὰ πλεξούδα γύρω ἀπ' τό καπέλο του.
- Ἡ συμπεριφορά του ἦταν τό ἴδιο παράξενη μέ τό ντύσιμο καί τήν ἀνατομική κατασκευή του;
- Στήν ἀρχή ὄχι· ἦταν μιὰ συμπεριφορά κανονική, στό τέλος ὅμως κατέληξε νά εἶναι ἐκείνη τοῦ παρανοϊκοῦ κυκλοθυμικοῦ μέ ἐλαφριά ὑπόταση σέ κατάσταση ὑπεργαστρικῆς ἔξαψης.
- Πῶς ἐκδηλώθηκε αὐτό;
- Τό περὶ οὗ ὁ λόγος ἄτομο ἄρχισε νά παραπονιέται στό διπλάνο του μ' ἕναν τόνο κλαψιάρικο καί ν' ἀναρωτιέται φωναχτά μήπως τό 'κανε ἐπίτηδες νά τοῦ πατάει τό πόδι κάθε φορά πού κατεβαῖναν ἢ ἀνεβαῖναν ἐπιβάτες.
- Οἱ κατηγορίες ἦταν βάσιμες;
- Ἄγνοῶ.
- Πῶς τέλειωσε τό ἐπεισόδιο;
- Μέ τήν ἐσπευσμένη φυγή τοῦ νεαροῦ πού πῆγε νά καθίσει σέ μιὰ ἐλεύθερη θέση.
- Τό ἐπεισόδιο εἶχε καί συνέχεια;
- Σέ λιγότερο ἀπό δύο ὥρες.
- Σέ τί συνίστατο αὐτή ἡ συνέχεια;
- Στήν ἐπανεμφάνιση τοῦ τύπου αὐτοῦ στό δρόμο μου.
- Ποῦ καί πῶς τόν ξαναεἶδατε;
- Περωνώντας μέ τό λεωφορεῖο μπροστά στήν Κούρ ντέ Ρόμ.
- Τί ἔκανε;
- Ἄκουγε μιὰ συμβουλή κομπότητας.

Θεατρικό

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

Σκηνή Πρώτη

(Στήν πίσω πλατφόρμα ενός λεωφορείου *S*, μιά μέρα, γύρω στο μεσημέρι).

ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ: ὀστήριαααα!

(Οἱ ἐπιβάτες τοῦ δίνουν τὰ χρήματα).

Σκηνή Δεύτερη

(Τό λεωφορεῖο σταματᾷ).

ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ: Προχωρήστε στό διάδρομο νά κατέβει ὁ κόσμος. Δώστε μιά θέση στήν κυρία. Πληρῆς! Ντριλίν, ντριλίν, ντριλίν.

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Σκηνή Πρώτη

(Ἰδιο σκηνικό)

ΠΡΩΤΟΣ ΕΠΙΒΑΤΗΣ (νέος, μακρὺς λαμὸς, κορδόνι στό καπέλο ἀντί γιά κορδέλα): Κύριέ μου, ἔχω τήν ἐντύπωση πὺς, κάθε φορά πού περνάει κάποιος, τό κάνετε ἐπίτηδες νά μοῦ πατάτε τὰ πόδια.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΠΙΒΑΤΗΣ (σηκώνει τούς ἄμους).

Σκηνή Δεύτερη

(Ένας τρίτος επιβάτης κατεβαίνει).

ΠΡΩΤΟΣ ΕΠΙΒΑΤΗΣ (πρός τό κοινό): Ἀριστούργημα! Ἐνα κάθισμα! Ἄς τρέξω! (Τρέχει καί κάθεται).

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

Σκηνή Πρώτη

(Κούρ ντέ Ρόμ)

ΕΝΑΣ ΔΑΝΔΗΣ (στόν Πρῶτο Ἐπιβάτη, πού τώρα εἶναι πεζός):
Τό πέτο τοῦ παλτοῦ σου εἶναι πολύ ἀνοιχτό.
Πρέπει νά ἀνεβάσεις λίγο τό πάνω κουμπί γιά
νά τό κλείσεις.

Σκηνή Δεύτερη

(Πάνω σ' ἓνα λεωφορεῖο S, πού περνᾷ μπροστά ἀπ' τήν Κούρ ντέ Ρόμ).

ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Γιά σκέψου, ὁ τύπος πού στεκόταν δίπλα μου πρῖν ἀπό λίγο στό λεωφορεῖο καί τσακώθηκε μέ τόν ἄλλο. Περίεργη σύμπτωση. Θά γράψω μιά κωμωδία σέ τρεῖς πράξεις.

Ἐσωτερικοὶ Μονόλογοι

Τό λεωφορεῖο κατέφθασε γεμάτο μέχρι ἐπάνω. Ἄχ νά μή τό χάσω – εὐτυχῶς, ἔχει ἀκόμα μιά θέση γιά μένα. Ὁ ἕνας τους σάν ἀστεῖος κουμπαράς εἶναι μ' αὐτόν τόν τεράστιο λαϊμό φοροῦσε ἕνα μαλακό καπέλο πού εἶχε γύρω του ἕνα εἶδος κορδονιοῦ ἀντί γιά κορδέλα τώρα τί θέλει νά μᾶς παραστήσει καί στά καλά καθούμενα μά τί τόν ἔπιασε ἀρπάχτηκε μέ τό διπλανό του ὁ ἄλλος τόν ἔχει γράψει κανονικά πού τόν κατηγορεῖ πώς ἐπίτηδες τοῦ πατάει ἔχει λύσει τό ζωνάρι του γιά καθγά ἀλλά θά ξεφουσκώσει τά πόδια. Μόλις ὁμως ἄδειασε μιά θέση τό ἄλεγα ἐγώ γύρισε τήν πλάτη κι ἔτρεξε νά τήν καταλάβει.

Περίπου δυό ὥρες ἀργότερα τί σοῦ εἶναι καμιά φορά ἡ ζωή τόν εἶδα στήν Κούρ ντέ Ρόμ συντροφιά μ' ἕνα φίλο του ἴδιο σουλούπι θρέ παιδί μου πού τοῦ ἔδειχνε μέ τό δάχτυλο ἕνα κουμπί τοῦ παλτοῦ του μά τί μπορεῖ νά τοῦ τσαμπουνάει;

Παρηχητικό

Πίσω πλατφόρμα πλήρους Παρισινού πληθοφορείου πού πάει παντού: Παρατηρῶ περίεργο πλάσμα (παρουσιαστικό πανήβλακος, πλεξούδα πέριξ πίλου), πού παραπονείται παραπλεύρως περί πιθανῶς προσχεδιασμένων προσκρούσεων, προφέροντας περίπου: «Πρόσεχε πού πατᾶς», προκαλώντας πανικό. Περαιτέρω, πηδᾶ πρὸς πρῶην πιασμένη πολυθρόνα, παλουκωθείς.

Περνώντας παραδίπλα πλατεία πολύ πιό πέρα, προσέχω πού περιδιαβάζει παρέα παρατυχόντος παλιόφιλου πού παραληρεῖ παλτολογώντας: «Πέτο πανωφοριού πετάει πολύ, πρόσεξε». Περίεργα πράγματα.

Φαντασματικό

Ἡμεῖς, ὁ θηροφύλαξ τοῦ δασυλλίου Μονσό, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρωμεν τὴν ἀνερμήνευτον καὶ ἐπίβουλον παρουσίαν παρὰ τὴν ἀνατολικὴν πύλην τοῦ Ἄλσους τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος τοῦ ἀγίου Δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης, σήμερον τὴν δεκάτην ἕκτην Μαΐου τοῦ σωτηρίου ἔτους χίλια ἑπτακόσια ὄγδοῆντα τρία, ἐνός πύλου μαλακοῦ ἀσυνήθους σχήματος, πέριξ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἓν εἶδος πεπλεγμένου κορδονίου. Ἐν συνεχείᾳ, διεπιστώσαμεν τὴν αἰφνιδίαν παρουσίαν ὑπὸ τὸν ὡς ἄνω πύλον ἐνός νέου ἀνδρός, ἐξωπλισμένου διὰ τραχήλου ὑπερφυσικοῦ μήκους καὶ ἐνδεδυμένου καθ' ὄν τρόπον ἄνευ οὐδεμίας ἀμφιβολίας ἐνδύονται ἐν Κίνα. Ἡ φοβερά θέσις τοῦ ἐν λόγῳ μᾶς ἐπάγασεν τό αἷμα καὶ προὐκάλεσε τὴν φυγὴν μας. Ὁ ἐν λόγῳ παρέμεινεν ἀκίνητος ἐπ' ὀλίγον καί, ἐν συνεχείᾳ, ἤρχισε κινούμενος μυρμουρίζων, ὡς ἐάν ἀπώθει τὴν παρουσίαν ἐτέρων ὁμοίων του, ἀοράτων μὲν δι' ἡμᾶς, αἰσθητῶν ὁμως τῶ ἐν λόγῳ. Αἰφνης, ἡ προσοχὴ του ἐστράφη πρὸς τό ἐπανωφόριόν του καὶ τὸν ἤκούσαμεν μονολογοῦντα ὡς ἐξῆς: «Λεῖπει ἓνα κουμπί, λείπει ἓνα κουμπί». Εἶτα ἀπεχώρησεν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ Φυτωρίου. Μαγευθέντες ἐκ τῆς ἰδιαιτερότητος τοῦ φαινομένου, τὸν ἠκολουθήσαμεν καὶ πέρα τῶν ὁρίων τῆς δικαιοδοσίας μας καὶ κατελήξαμεν ἡμεῖς οἱ τρεῖς, ὁ ἐν λόγῳ καὶ ὁ πύλος, εἰς ἓν ἔρημον κηπάριον, πεφυτευμένον διὰ σαλατικῶν. Μία γαλαζία πλάξ, ἀγνώστου ἀλλὰ προφανῶς διαβολικῆς προελεύσεως, ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν «Κοῦρ ντέ Ρόμ». Ὁ ἐν λόγῳ ἐταράχθη ἐπ' ὀλίγον, ψιθυρίζων: «Θέλησε νὰ μέ ξενυχιάσει». Τότε ἐξηφανίσθησαν – ἐν ἀρχῇ οὗτος καί, ὀλίγον μετὰ, ὁ πύλος του. Ἀφοῦ παρέδωσα τὴν γραπτὴν ἀναφοράν μου ἐπὶ τῆς ἄνω ἐξαφανίσεως, πῆγα νὰ πιῶ ἓνα ποτήρι στό καπηλειό.

Φιλοσοφικό

Μόνο οί μεγάλες πολιτείες μπορούν νά παρουσιάσουν στήν φαινομενολογική πνευματικότητα τίς ούσιώδεις πτυχές τών χρονικῶν καί ἀ-πιθανολογικῶν συγκυριῶν. Ὁ φιλόσοφος, πού κάπου κάπου ἐπιβιδιάζεται στήν ταπεινή καί ἐργαλειώδη ἀνυπαρξία ἐνός λεωφορείου S, μπορεῖ ν' ἀντιληφθεῖ ἐκεῖ μέσα, μέ τή διαύγεια τοῦ κωνοειδοῦς ὀφθαλμοῦ του, τίς φευγαλέες καί ἀποχρωματισμένες ὄψεις μιᾶς ἀσεβοῦς συνείδησης, πού κατατρύχεται ἀπ' τό μακρῦ λαιμό τῆς ματαιοδοξίας καί τό κορδόνι τῆς ἄγνοιας. Αὐτή ἡ χωρίς πραγματική ἐντελέχεια ὕλη ρίχνεται πολλές φορές στήν κατηγορική ἐπιτακτικότητα τῆς ζωικῆς καί ἀντεγκλητικῆς ὁρμῆς της ἐνάντια στή νεο-μπερκλεϊανή ἀπραγματικότητα ἐνός σωματικοῦ μηχανισμοῦ ἀπαλλαγμένου συνείδησης. Κατά συνέπεια, αὐτή ἡ ἠθική στάση παρασύρει τόν πῶ ἀσυνείδητο ἀπ' τοῦς δυό πρὸς ἓνα κενό διάστημα, ὅπου ἀποσυντίθεται στά πρωταρχικά καί ἀγκυλωτά του στοιχεῖα.

Ἡ φιλοσοφική ἔρευνα συνεχίζεται φυσιολογικά μέσω τῆς τυχαίας ἀλλ' ἀναγωγικῆς συνάντησης τοῦ ἰδίου ὄντος, συνοδευόμενου ἀπ' τό ἀ-στοιχειῶδες καί ραπτικό του ὅμοιο, πού τό συμβουλευεῖ νά μεταθέσει – μέχρι τελικῆς σύμπτωσης ἀπόψεων – τήν ἔννοια τοῦ κουμπιοῦ τοῦ παλτοῦ του πού, ἀπό κοινωνιολογικῆς ἀπόψεως, εἶναι πολύ χαμηλά τοποθετημένο.

Ὕμνος

ὦ στυλογράφε μέ τήν πλατινένια πένα, ἡ γρήγορη κι ἀμπό-
διση πορεία σου ἄς χαράξει στό χαρτί μέ τή σατινένια ἐπιφά-
νεια τίς ἀλφαβητικές γλυφές πού θά μεταφέρουν στους ἀνθρώ-
πους μέ τ' ἀστραφτερά γυαλιά τή ναρκισσοιστική ἀφήγηση ἑνός
διπλοῦ συναπαντήματος μέσα στά πλαίσια τοῦ ἀγώνα γιά τή
λεωφοριστική ἰδέα! Περήφανο ἄτι τῶν ὄνειρων μου, πιστή
γκαμήλα τῶν λογοτεχνικῶν κατορθωμάτων μου, ἀστείρευτη
πηγή καλομετρημένων, καλοζυγισμένων καί καλοδιαλεγμένων
λέξεων, περιέγραψε τίς λεξικογραφικές καί συντακτικές καμπύ-
λες πού θ' ἀναπαραστήσουν γραφικά τή γελοία καί ταπεινή
ἀφήγηση τῶν πράξεων καί χειρονομιῶν ἐκείνου τοῦ νεαροῦ
πού πήρε μιά μέρα τό λεωφορεῖο S χωρίς νά τοῦ περάσει ἀπ'
τό μυαλό πώς θά γινόταν ὁ ἀθάνατος ἥρωας τῶν συγγραφικῶν
μου ἄθλων! Μακρυλαίμη τιποτένιε, πού στό κεφάλι σου ἔστεκε
γυρτό ἕνα καπέλο στολισμένο μέ κορδόνι, φωνακλά, γρινιαῖρη
καί κιοτή πού, ἀφήνοντας τή μάχη στά μισά, πῆγες νά θρονιά-
σεις τά χιλιοκλοσημένα πισινά σου σ' ἕνα ξύλινο κάθισμα, τή
φανταζόσουνα ποτέ ἐτούτη τή ρητορική σου μοίρα ὄταν, μπρο-
στά στό σταθμό Σαῖν Λαζάρ, ἄκουγες μ' ἐρεθισμένο αὐτί τή
συμβουλή πού σοῦ ἔδινε ἕνας ἀνθρωπος ἐμπνευσμένος ἀπ' τό
πάνω κουμπί τοῦ πανωφοριοῦ σου;

Ἀδέξιο

Δέν ἔχω συνηθίσει νά γράφω. Δέν ξέρω. Θά 'θελα πολύ νά μπορῶ νά γράψω μιά τραγωδία ἢ ἕνα σονέτο ἢ μιά ὠδή, ἀλλά ὑπάρχουν καί κανόνες. Αὐτό μου τή δίνει. Δέν εἶναι αὐτά δουλειά γιά ἐρασιτέχνες. Ἀκόμα κι αὐτά πού μόλις ἔγραψα εἶναι κακογραμμένα. Τέλος πάντων. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶδα σήμερα κάτι πού θά 'θελα πολύ νά τό ξαπλώσω γράφοντάς το. «Νά τό ξαπλώσω γράφοντάς το» – πού πήγα· πάλι καί τό βρήκα; Θά πρέπει νά 'ναι μιά ἀπό κείνες τίς ἐκφράσεις πού εἶναι ὅ,τι πρέπει γιά νά ἀηδιάσουν τοὺς ἀναγνώστες ἐκείνους πού διαβάζουν γιά λογαριασμό τῶν ἐκδοτῶν πού ἀναζητοῦν τήν πρωτοτυπία πού τοὺς χρειάζεται μέσ στά χειρόγραφα πού ἐκδίδουν οἱ ἐκδότες καί πού πρέπει νά 'χουν διαβαστεῖ πρῶτα ἀπό ἐκείνους τοὺς ἀναγνώστες πού ἀηδιάζονται ἀπό κάτι ἐκφράσεις τοῦ τύπου «νά τό ξαπλώσω γράφοντάς το» πού ὥστόσο εἶναι κάτι πού θά 'θελα νά κάνω σήμερα γιά κάτι πού εἶδα σήμερα παρόλο πού δέν εἶμαι παρά ἕνας ἐρασιτέχνης πού τοῦ τή δίνουν οἱ κανόνες τῆς τραγωδίας, τοῦ σονέτου ἢ τῆς ὠδῆς γιατί δέν ἔχω συνηθίσει νά γράφω. Γαμῶ το, δέν ξέρω πῶς τά κατάφερα πάλι καί ξαναβρέθηκα στό σημεῖο πού ξεκίνησα. Μοῦ φαίνεται πῶς δέν θά τά καταφέρω νά βγῶ ἀπό δῶ μέσα. Τόσο τό χειρότερο. Ἄς πιάσουμε τόν ταῦρο ἀπό τά κέρατα. Ἄλλη μιά κοινοτοπία. Σάμπως κι ὁ τύπος εἶχε τίποτα τοῦ ταύρου πάνω του; Γιά στάσου, αὐτό δέν εἶναι διόλου κακό. Ἄν ἔγραφα: «ἄς πιάσουμε τόν λιμοκοντόρο ἀπ' τό κορδόνι τοῦ μαλακοῦ καπέλου του πού ἦταν ἐφαρμοσμένο πάνω σ' ἕνα μακρὸ λαιμό», αὐτό θά 'ταν πολύ πρωτότυπο. Ἴσως καί νά μ' ὀδηγοῦσε στή γνωριμία μέ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἢ τῶν φιλολογικῶν καφενειῶν. Καί γιατί νά μὴν πάω μπροστά δηλαδή. Γράφοντας κανεῖς τόν γράφει ἢ Ἱστορία. Αὐτό εἶναι πολύ καλό πού βρήκα. Ὅπως καί νά 'χει, χρειάζεται ἢ αἴσθησι τοῦ μέτρου. Κι αὐτή τήν αἴσθησι δέν τήν εἶχε

διόλου εκείνος ό τύπος στήν πλατφόρμα του λεωφορείου όταν άρχισε νά τσακώνεται μέ τό διπλανό του έπειδή τάχα ό τελευταίος του πατούσε τά πόδια κάθε φορά πού ήθελε νά κάνει χώρο για νά κατέβουν ή ν' ανέβουν επιβάτες. Πόσο μάλλον πού, μετά άπ' όλες αυτές τίς διαμαρτυρίες, πήγε γρήγορα νά καθίσει, μόλις είδε ένα κάθισμα ελεύθερο, σά νά φοβόταν μή τίς φάει. Για κοίτα – διηγήθηκα ήδη τή μισή ιστορία μου. Άναρωτιέμαι πώς τά κατάφερα. Ά είναι πολύ ευχάριστο τό γράψιμο! Μένει όμως τό πιο δύσκολο κομμάτι. Ή μετάβαση στήν έπόμενη ιδέα. Πόσο μάλλον πού δέν ύπάρχει μετάβαση. Προτιμώ νά σταματήσω.

Ἀναίσθητο

I

Ἀνεβαίνω στό λεωφορεῖο.

- Πάει Σαμπερέ;
- Στραδομάρα ἔχεις; Δέ διαβάξεις;
- Συγγνώμη.

Μοῦ κόβει τό εἰσιτήριο.

- Ὅριστε.

- Εὐχαριστῶ.

Κοιτάζω γύρω μου.

- Ρέ φίλε!

Φοράει ἓνα καπέλο μέ κορδόνι ἀντί γιά κορδέλα.

- Δέν προσέχεις λίγο;

Ἔχει ἓνα λαιμό πολύ μακρῷ.

- Ἔλα Παναγία μου...

Τόν βλέπω πού τρέχει νά καθίσει.

- Πάλι καλά.

Λέω μέσα μου.

II

Ἀνεβαίνω στό λεωφορεῖο.

- Πάει Κοντρεσκάρι;
- Στραδομάρα ἔχεις; Δέ διαβάξεις;
- Συγγνώμη.

Κάνει μιά μέ τή λατέρνα του καί μοῦ δίνει τό εἰσιτήριο μέ λίγο ὕφος.

- Ὅριστε.

- Εὐχαριστῶ.

Περνάμε μπροστά στό σταθμό Σαίν Λαζάρ.

- Γιά δές, ὁ τύπος ἀπό προηγουμένως.

Τεντώνω τό αὐτί μου.

- Πρέπει νά ράψεις άλλο ένα κουμπί στο παλτό σου.
Τοῦ δείχνει πού.
- Τό παλτό σου εἶναι πολύ ἀνοιχτό στό πέτο.
Δέν ἔχει ἄδικο.
- Πάλι καλά.
Λέω μέσα μου.

Μεροληπτικό

Μετά από μία υπερβολική άναμνη, τό λεωφορείο φάνηκε επιτέλους νά στρίβει στή γωνιά κι ήρθε και φρενάρησε σύρριζα στό πεζοδρόμιο. Άλλοι κατέθηκαν, άλλοι ανέθηκαν: ἐγώ ἀνήκα σ' αὐτούς τούς τελευταίους. Στοιβαχτήκαμε στήν πλατφόρμα. Ὁ εἰσπράκτωρ τράδηξε μέ δύναμη ἕνα καλώδιο θορυβοποιό και τό ὄχημα ξεκίνησε. Ἐφοῦ σημείωσα πρόχειρα σ' ἕνα σημειωματάριο τόν ἀριθμό τῶν εἰσιτηρίων πού ἔπρεπε νά κόψει ὁ εἰσπράκτωρ, βάλθηκα νά παρατηρῶ τούς γύρω μου ἐπιβάτες. Κι ἦταν μόνο ἄντρες. Καμά γυναίκα. Τό πράγμα λοιπόν δέν εἶχε και πολύ ἐνδιαφέρον. Γρήγορα ὁμως ἀνακάλυψα τό καιμάκι τῆς λάσπης πού μέ περιτριγύριζε: ἕνα ἀγόρι, καμά εἰκοσαριά χρονῶ, πού φοροῦσε ἕνα μικρό κεφάλι πάνω σ' ἕνα μακρῶ λαϊμό κι ἕνα μεγάλο καπέλο πάνω στό μικρό κεφάλι του κι ἕνα μικρό κομπούλικο κορδόνι γύρω ἀπ' τό μεγάλο του καπέλο.

Τό φουκαρά, εἶπα μέσα μου.

Δέν ἦταν ὁμως μόνο φουκαράς, ἦταν και στριμμένος. Ἐφτασε στά ὄρια τῆς ἀγανάκτησης, ὅταν κατηγορήσε ἕναν ἀστό πού στεκόταν δίπλα του πῶς του ἔλιωνε τά πόδια κάθε φορά πού πέραγε ἕνας ἐπιβάτης, εἶτε γιά ν' ἀνέβει εἶτε γιά νά κατέβει. Ὁ ἄλλος τόν κοίταξε μ' ἕνα σοβαρό βλέμμα, ψάχνοντας τήν κατάλληλη σκαιή ἀπάντηση ἀπό κείνο τό ὀλοκληρωμένο ρεπερτόριο πού πρέπει νά 'χει πάντα μαζί του καθώς θά διέρχεται τίς διάφορες περιστάσεις τῆς ζωῆς, ἐκείνη ὁμως τή μέρα βρισκόταν ἔξω ἀπ' τά νερά του. "Ὅσο γιά τό νεαρό, φοβούμενος μήν εἰσπράξει δυό σκαμπίλια, ἐπωφελήθηκε ἀπ' τήν ξαφνική ἀπελευθέρωση μιᾶς θέσης κι ἔτρεξε νά καθίσει.

Κατέβηκα πρίν ἀπ' αὐτόν κι ἔτσι δέν μπόρεσα νά συνεχίσω τήν παρατήρηση τῆς συμπεριφορᾶς του. Τόν εἶχα προορίσει λοιπόν γιά τή λησμονιά ὅταν, δυό ὥρες ἀργότερα, ἐγώ πάνω στό λεωφορείο, ἐκείνος πάνω στό πεζοδρόμιο, τόν ξαναεἶδα στήν Κούρ ντέ Ρόμ, ἀπαράλλαχτα ἀξιοθρήνητο.

Ἐκοβε βόλτες πάνω κάτω συντροφιά μ' ἓνα φίλο του, πού θά ἔπρεπε νά εἶναι ὁ δάσκαλός του σέ θέματα κομπόητας καί πού τόν συμβούλευε, μέ τή σχολαστικότητα τοῦ δανδῆ, νά μικρύνει τό ἄνοιγμα τοῦ πέτου τοῦ παλτοῦ του, ράβοντας ἓνα πρόσθετο κουμπί.

Τό φουκαρά, εἶπα μέσα μου.

Ἔστερα, οἱ δύο μας, λεωφορεῖο μου, συνεχίσαμε τό δρόμο μας.

Σονέτο

Ένας φτωχοταλαίπωρος, πού θύμιζεν άπάχη,
μ' ένα καπέλο παρδαλό και μέ λαμό μακρύ,
περίμενε – τί βάσανο! – στή στάση ένα πρωί,
νά 'ρθεί τό λεωφορείο του για νά ριχτεί στή μάχη.

Σά στάθη όμπρός του τ' όχημα, μέσα του είπε «όρμα!»,
τί ή άπαντοχή τόν έλιωσ' ώσπου νά 'ρθει έκείνο τό S,
και νύθοντας πρωτόγνωρες και άγριες ήδονές,
έδωσε μιά και βρέθηκε στού κήτους τήν πλαφόρμα.

'Αλίμονο όμως τοú 'λαχε μπροστά του ένα γομάρι,
πού μιά, δυό, τρείς, δέν άντεξε, τόν έβρισε άφου
σέ κάθε άπότομη στροφή τοú πάταε τό ποδάρι,

μά πήε και κάθισε μακριά, νά διαλυθοún τά νέφη.
'Αργότερα, ένας φίλος του, στήν πόρτα ενός σταθμού,
για ένα μικρό σκατόκουμπο τοú χάλασε τό κέφι.

Ὄσφρητικό

Σ' εκείνο τό μεσημεριάτικο S ὑπῆρχε, ἔξω ἀπ' τίς συνηθισμένες μυρουδιές (μυρουδιές ἀπό ἀρκοῦδες, βοσκοπούλες, γερόντια, δεσποτάδες, ἔρμαφρόδιτους, ζωντοχήρους, ἠλίθιους, θεομπαίχτες, ἱεραπόστολους, κοσμοναῦτες, λιγνιτωρῦχους, μετεωρολόγους, νάνους, ξενοδόχους, ὄνειροπόλους, πετροπέρικες, ρακοσυλλέκτες, σπερματοδότες, τροβαδούρους, ὑφαντές, φονιάδες, χειρομάντες, ψωραλέους καί ὠτορινολαρυγγολόγους) – ὑπῆρχε μιά κάποια ὁσμή ἑνός μακρόστενου νεανικοῦ λαιμοῦ, μιά κάποια ἀπόπνοια κορδονιοῦ, μιά κάποια βρώμα ἀναιδείας καί δυσκοιλιότητος, πού ἦταν τόσο χαρακτηριστικές, ὥστε, ὅταν ξαναπέρασα δύο ὥρες ἀργότερα ἀπ' τό σταθμό Σαῖν Λαζάρ, τίς ἐπισήμανα καί τίς ἀναγνώρισα στό κοσμητικό, λεπτό καί περίκομπο ἄρωμα πού ἀναδιδόταν ἀπό ἕνα κατοποθετημένο κουμπί.

Γευστικό

Ἐκεῖνο τό λεωφορεῖο εἶχε μιά δική του γεύση. Περίεργη, ἀλλ' ἀναμφισβήτητη. Δέν ἔχουν ἴδια γεύση ὅλα τὰ λεωφορεῖα. Ἔτσι λένε, ἀλλά ἔχουν δίκιο. Μιά δοκιμὴ θά σᾶς πείσει. Ἐκεῖνο τό λεωφορεῖο (ἓνα S, γιὰ νά μὴν ἀφήσουμε κανένα σκοτεινό σημεῖο) εἶχε μιά μικρὴ γεύση καθουρντισμένου φυστικιοῦ – δέν σᾶς λέω τίποτ' ἄλλο. Ἡ πλατφόρμα εἶχε τὴ δική της γεύση: φυστικιοῦ, ὄχι μόνο καθουρντισμένου, ἀλλὰ καὶ ποδοπατημένου. Σέ ὕψος ἓνα κι ἐξήντα ἀπ' τό πάτωμα, ἓνας λιχουόδης, ἀν βρισκόταν ἐκεῖ γύρω, θά μπορούσε νά γλείψει κάτι ξινούτσικο, πού ἦταν ὁ λαιμός ἐνός ἀντρα καμιά τριανταριά χρονῶ. Κι εἴκοσι ἑκατοστά ἀκόμα πιό κάτω, προσφερόταν σ' ἓνα ἐξασκημένο οὐρανίσκο ἢ σπάνια ἀπόλαυση ἐνός πλεχτοῦ κορδονιοῦ μέ κάποια γεύση κακάο. Στὴ συνέχεια, γευτήκαμε τὴν τσίχλα τοῦ καθῶ, τὰ ζεστά κάστανα τῆς ἔξαψης, τὰ σταφύλια τῆς ὀργῆς καὶ τὰ τσαμπιά τῆς πίκρας.

Δυὸ ὥρες ἀργότερα, μᾶς προσφέρθηκε τό ἐπιδόρπιο: ἓνα κουμπὶ πανωφοριοῦ... ἓνα φουντούκι μέ τὰ ὅλα του...

Ἄπτικό

Τά λεωφορεῖα εἶναι ἀπαλά στό ἄγγιγμα, ἰδίως ὅταν τά παίρνεις ἀνάμεσα στά σκέλια καί τά χαιδεύεις μέ τά δυό σου χέρια, ἀπ' τό κεφάλι πρὸς τήν οὐρά, ἀπ' τή μηχανή πρὸς τήν καρότσα. Ὅταν ὅμως θρίσκεσαι μέσα στό λεωφορεῖο, αἰσθάνεσαι τότε κάτι πιό σκληρό καί πιό τραχύ ὅπως ἡ λαμαρίνα ἢ ἡ χειρολαβή, ἢ, καμιά φορά, κάτι πιό στρόγγυλο καί πιό ἐλαστικό ὅπως ἓνας κόλος. Μπορεῖς ἀκόμα ν' ἀγγίξεις ἓνα ἀντικείμενο μακρουλό καί παλλόμενο πού θγάζει ἠλίθιους ἤχους, ἢ ἓνα σκεῦος μέ σπειροειδή πλεξούδα, πιό ἀπαλή ἀπό ἓνα κομπολόι, πιό λεία ἀπό ἓνα ἀγκαθωτό συρματόσκοινο, πιό βελούδινη ἀπό ἓνα σκοινί καί πιό λεπτή ἀπό ἓνα καλώδιο. Ἡ, ἀκόμα, μπορεῖς ν' ἀγγίξεις μέ τό δάχτυλο τήν ἀνθρώπινη βλακεία, ἐλαφρῶς σιχαμερή καί γλοιώδη, λόγω τῆς ζέστης.

Στή συνέχεια, ἂν κάνεις ὑπομονή μιά ἢ δυό ὥρες, τότε, μπροστά σ' ἓναν τοῖχο τραχύ στήν ἀφή, μπορεῖς νά βουτήξεις τό χλιαρό σου χέρι στήν ἐξαίσια δροσιά ἐνός κοκάλινου, κακοτοποθετημένου κουμπιού.

Ὀπτικό

Ἄπ' τό βάθος πεδίου ἔρχεται τό λεωφορεῖο. Πλονζέ γιά ν' ἀνέβουμε. Καδράρομαι στή μέση τοῦ πλάνου. Μέ τό τράβελινγκ τοῦ λεωφορείου, ρίχνω μιά ματιά πανοραμικ στό ντεκόρ. Ἕνας νεαρός μέ λαιμό προλονζέ καί ἕνα καπέλο φοντού ἀνσενέ, ξεκινᾷ ἕνα ἐπεισόδιο μέ τό διπλανό του, κατηγορώντας τον πώς τοῦ ἔχει ντεκουπάρει τά πόδια. Ὄταν ὁμως εἶδε πώς ὁ ἄλλος κάτι τέτοια μιξάζ τά μασάει καί κινδύνευε νά τοῦ κάνει τά μούτρα σινεμασκόπ, πάει ἀξελερέ καί κάθεται.

Στήν ἐπόμενη σεκάνς, εἶναι στήν Porte des Lilas μ' ἕνα φίλο του, πού τοῦ δίνει σκηνοθετικές ὁδηγίες πώς νά μοντάρει ἕνα καρέ στό παλτό του.

Ἀκουστικό

Ξεφυσώντας και πορδίζοντας, τό S ἦρθε κι ἔτριξε σύρριζα στό σιωπηλό πεζοδρόμιο. Τό τρομπόνι τοῦ ἡλίου σάλπισε μεσημέρι σέ λά ὕφεση. Οἱ ἄνθρωποι στήν οὐρά τσίριζαν σάν καρμουζες. Μερικοί ἀνέβηκαν κατά ἓνα ἡμιτόνιο, πού τούς ἦταν βέβαια ἀρκετό γιά νά τούς πάει τό λεωφορεῖο ἴσαμε τό Σαμπερέ μέ τίς τραγουδιστές στοές. Ἀνάμεσα στούς ἀσθμαίνοντες ἐκλεκτούς, ἦταν κι ἓνα κλαρινέτο, πού τά βάσανα τοῦ ἔχαν προσδώσει ἀνθρώπινη φωνή καί τή διαστροφή τοῦ καπέλα γιά νά φοράει πάνω στό κύμβαλο ἓνα ὄργανο σάν κιθάρα πού ἔπλεξε τίς χορδές της γιά νά φτιάξει μιά ζώνη. Ξαφνικά, καταμεσῆς αὐτῆς τῆς ἀρμονίας σέ ἐλάσσονα ἀνάμεσα σέ ρέκτες ἐπιβάτες καί συγκαταβατικές ἐπιβάτιδες, καί τῶν τρεμουλιαστών θελασμάτων τοῦ εἰσπράκτορα, ξεσπάει μιά καταγέλαστη κακοφωνία, ὅπου ἡ λύσσα τοῦ κοντραμπάσου πνίγηκε μέσα στήν ἔξαψη τῆς σάλπιγγας καί τόν τρόμο τοῦ φαγκότου.

Στή συνέχεια, ὕστερα ἀπό ἓνα ψίθυρο, μιά σιωπή, μιά παύση καί μιά διπλή παύση, ξεσπάει ἡ θριαμβικὴ μελωδία ἑνὸς κουμποῦ πού ὑψώνεται στήν πιό πάνω ὀκτάβα.

Τηλεγραφικό

ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ ΦΙΣΚΑ ΣΤΟΠ ΝΕΑΡΟΣ ΜΑΚΡΥΛΑΙΜΗΣ ΚΑΠΕ-
ΛΟ ΠΛΕΞΟΥΔΑ ΤΣΑΚΩΝΕΤΑΙ ΑΓΝΩΣΤΟ ΣΥΝΕΠΙΒΑΤΗ
ΑΝΕΥ ΠΡΟΦΑΝΟΥΣ ΛΟΓΟΥ ΣΤΟΠ ΘΕΜΑ ΔΑΧΤΥΛΑ ΠΟ-
ΔΙΩΝ ΣΥΝΘΛΙΒΟΝΤΑΙ ΕΠΑΦΗ ΤΑΚΟΥΝΙ ΕΠΙΤΗΔΕΣ ΣΤΟΠ
ΝΕΑΡΟΣ ΑΦΗΝΕΙ ΜΕΣΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΘΕΣΗ
ΣΤΟΠ ΩΡΑ ΔΥΟ ΠΛΑΤΕΙΑ ΡΟΜ ΝΕΑΡΟΣ ΑΚΟΥΕΙ ΕΝΔΥΜΑ-
ΤΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΦΙΛΟΥ ΣΤΟΠ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗ
ΚΟΥΜΠΙΟΥ ΣΤΟΠ ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ.

Τραγούδι

Στό λεωφορείο τό μεσημέρ'
– καί δέν σᾶς κάνω τόν ἔξπερ –
 γυρνώντας σπίτι,
βλέπω στό διάδρομο στητό
ἕνα γελοῖ-
ἕνα γελοῖ-
ἕνα γελοῖο νεαρό.

Εἶχε λειράκι σάν κοκόρ'
καί στοῦ καπέλου του τό μπόρ
 ἕνα σιρίτι.
Καί στά καλά καθούμενα
τόν πιάνει λύ-
τόν πιάνει λύ-
τόν πιάνει λύσσα καί μου ὄρμᾶ.

Σάν εἶδε πῶς δέν τόν συμφέρ'
κι ἔτρεμε σάν τό κομπρεσέρ
 μή φάει ξύλο,
τήν κοπανᾶ φουλαριστός
καί καταλή-
καί καταλή-
καί καταλήγει καθιστός.

Τό ξαναεῖδα τό στουρνάρ'
λίγο μετά, στό Σαῖν Λαζάρ,
 μέ κάποιο φίλο,
ν' ἀκούει ἀδιάφορος πού λές
κάτι ἡλί-
κάτι ἡλί-
κάτι ἡλίθιες συμβουλές.

Ἐντιμεταθέσεις κατ' αὐξουσες ὀμάδες γραμμάτων

Ραγύρ μιμέ εσημέ ωστόμ ωστήν ριάν λατφό πίσωπ οσλεω
ρμαεν ουεῖδ φορεῖ εαρόμ αεναν μακρὺ επολύ πούφο λαιμό
ἔνακα ροῦσε ουεῖχ πέλοπ τουέν εγύρω ονιαν ακορδ τίκορ δέ-
λα. Ὀνεαρό ξάφνου τηκεμέ σαρπάχ λανότο ἔναδιπ πρόφασ
υμετήν χατοῦπ ηπώστα ταπόδι ατοῦσε οράπου ακάθεφ νανήκα
ἀνεβαί ανεπιβ τεβαίν άτες. Ἐγρήγορ παράτησ βένταγι ατήν-
κου ησεμιάθ αναριχτ εσκελεύ θερη.

ἽΩρες ἀργότ ερατόν μερικ εστόν μπρός τάξανα σταθ μοσαίν
στό εῖδα νά μεέναφ τουλαζάρ ἰλο πουτού κουβέντ λεγετιάζει
τοπά νωλίγο πανωνά τοῦ ἀνε παλ τούτου κουμ βάσει πί.

*Ἀντιμεταθέσεις
κατ' αὐξουσες ομάδες λέξεων*

Μέρα μιά κοντά μεσημέρι, στήν πάνω πλατφόρμα πίσω λεωφορείου ενός γραμμῆς τῆς S πρόσεξα νεαρό ἕναν πολύ λαϊμό μακρύ μέ περιτριγυρισμένο πού καπέλο φοροῦσε κορδόνι μ' ἕνα. Ξαφνικά μ' ἕνα του τά ἔβαλε διπλανό πρόφαση πῶς φορά μέ κάθε τήν πατοῦσε πού ἀνεβαίνουν τά πόδια τοῦ κατεβαίνουν ἢ ἐπιβάτες. Στή μέση συζήτηση ὅμως παράτησε τήν ἐλεύθερη γιά νά θέση σέ μιά ριχτεῖ.

Μερικές ὥρες ἀργότερα, ξαναεῖδα τό κουμπί μπροστά στό πάνω πάνω παλτό του, νά κουβεντιάζει μέ τόν σταθμό Σαίν Λαζάρ πού τοῦ ἔλεγε ν' ἀνεβάσει λίγο ἕνα φίλο του.

Ἑλληνισμοί

Dans un hyperautobus plein de pétrolonautes, je fus martyr de ce microrama en une chronie de métafluence: un hypotype plus qu'icosapige avec un pétase pericyclé par caloplegme et un macrotrachile eucylindrique anathématise emphatiquement un éphémère et anonyme outisse, lequel, à ce qu'il pseudologeaît, lui épivedait sur les bipodes, mais, dès qu'il euryscopa une coenotopie, il se péristropha pour s'y catapelter.

En une chronie hystère, je l'esthétise devant le sidérodromeux stathme Hagiolazarique, péripatant avec un compsanthrope qui lui symbolait la métacinése d'un omphale sphincter.

Σύνολα

Σ' ένα λεωφορείο S , θεωρούμε τό σύνολο E τῶν καθημένων ἐπιβατῶν καί τό σύνολο O τῶν ὀρθίων ἐπιβατῶν. Σέ μιὰ δεδομένη στάση, ὑπάρχει τό σύνολο Π τῶν ἀνθρώπων πού περιμένουν τό λεωφορεῖο. Ἐστω A τό σύνολο τῶν ἐπιβατῶν πού ἀνεβαίνουν· τό σύνολο αὐτό εἶναι ἀφ' ἑνός μὲν ὑποσύνολο τοῦ Π , ἀφ' ἑτέρου δέ ἔνωση τοῦ A' (τοῦ συνόλου τῶν ἐπιβατῶν πού στέκονται ὀρθιοί στήν πλατφόρμα) καί τοῦ A'' (τοῦ συνόλου τῶν ἐπιβατῶν πού πρόκειται νά καθίσουν). Νά ἀποδειχθεῖ ὅτι τό σύνολο A'' εἶναι κενό.

Ἐς θεωρήσουμε ὡς T τό σύνολο τῶν τζιτζιφιόγκων καί ὡς $\{t\}$ τήν τομή τῶν συνόλων T καί A' , πού ἀποτελεῖται ἀπό ἕνα μόνο στοιχεῖο. Κατ' ἀκολουθίαν τῆς ἐπικάλυψης τῶν ποδιῶν τοῦ t ἀπό τά πόδια τοῦ ψ (κάποιου στοιχείου τοῦ A' , διάφορου τοῦ t), παράγεται ἕνα σύνολο Λ τῶν λέξεων πού ἐκφέρει τό στοιχεῖο t . Δεδομένου ὅτι τό σύνολο A'' καθίσταται μὴ κενό, νά ἀποδειχθεῖ ὅτι τώρα ἀποτελεῖται ἀπό τό μοναδικό στοιχεῖο t .

Ἐστω τώρα Π' τό σύνολο τῶν πεζῶν πού βρίσκονται μπροστά στό σταθμό Σαῖν Λαζάρ, $\{t, t'\}$ ἡ τομή τοῦ T καί τοῦ Π' , K τό σύνολο τῶν κουμπιῶν τοῦ παλτοῦ τοῦ t , K' τό σύνολο τῶν δυνατῶν μετακινήσεων τῶν κουμπιῶν αὐτῶν κατά τή γνώμη τοῦ t' . Νά ἀποδειχθεῖ ὅτι ἡ ἀντιστοιχία τοῦ K ὡς πρὸς τό K' δέν εἶναι ἀμφιμονοσήμαντη.

Όρισμοί

Σ' ένα μεγάλο δημόσιο αυτοκίνητο ὄχημα ἀστικῶν μεταφορῶν, μέ χαρακτηριστικό τοῦ δρομολογίου του τό δέκατο ἔνατο γράμμα τοῦ λατινικοῦ ἀλφαβήτου, ἕνας ἐκκεντρικός νεαρός, πού κόλλησε ἕνα παρατσούκλι στό Παρίσι τό 1942, πού τό μέρος τοῦ σώματός του, τό ὁποῖο ἐνώνει τό κεφάλι μέ τούς ὤμους, ἐκτεινόταν σέ κάποιο μήκος, καί πού φοροῦσε στό ἔσχατο πρὸς τά ἄνω μέρος τοῦ σώματος ἕνα κάλυμμα μεταβλητοῦ σχήματος, περιτριγυρισμένο ἀπό ἕνα εἶδος λεπτῆς κορδέλας φτιαγμένης σάν πλεξούδα – αὐτός λοιπόν ὁ ἐκκεντρικός νεαρός, ἀφοῦ καταλόγισε σέ ἕνα ἄτομο πού, μέσω τοῦ ἰδίου λεωφορείου, μετακινίontan ἀπό ἕνα σημεῖο τῆς πόλης σέ ἕνα ἄλλο, τό σφάλμα πού συνίστατο στό ὅτι τοποθετοῦσε τά πόδια του, τό ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, πάνω στά δικά του, κατευθύνθηκε γιά νά θέσει τόν ἑαυτό του πάνω σ' ἕνα ἔπιπλο, πού προορίζεται στό νά μποροῦμε νά καθόμαστε πάνω του – ἔπιπλο, πού τώρα εἶχε γίνει μή κατειλημμένο.

Ἐκατόν εἴκοσι λεπτά ἀργότερα, τόν εἶδα ξανά μπροστά σ' ἕνα συγκρότημα κτιρίων καί σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, ὅπου πραγματοποιεῖται ἡ ἀποθήκευση τῶν ἐμπορευμάτων καί ἡ ἐπιβίβαση ἢ ἀποβίβαση τῶν ταξιδιωτῶν. "Ἐνας ἄλλος ἐκκεντρικός νεαρός, πού κόλλησε κι αὐτός ἕνα παρατσούκλι στό Παρίσι τό 1942, τοῦ ἔδινε τή γνώμη του σχετικά μέ ἐκεῖνο πού ἔπρεπε νά γίνει ὡς πρὸς ἕνα κυκλάκι ἀπό μέταλλο, ἀπό κόκαλο, ἀπό ξύλο κλπ., καλυμμένο ἢ ὄχι μέ ὕφασμα, πού χρησιμεύει γιά τήν προσάρτηση τῶν ρούχων (στή συγκεκριμένη περίπτωση, ἑνός ἀνδρικοῦ ρούχου πού φοριέται πάνω ἀπό τά ἄλλα).

Τάνκα

Τ' ὄχημα φτάνει
ἓνα καπέλο μπαίνει
ξεσπάει καθγάς.
Στό Σαίν-Λαζάρ κατόπιν
ἓνα κουμπί δεσπόζει.

Ἐλεύθεροι σίχοι

Τό λεωφορεῖο
γεμάτο
ἢ καρδιά
ἀδειανή
ὁ λαιμός
μακρὺς
τό κορδόνι
πλεξούδα
τά πόδια
πλακωτά
πλακωτά καί πατημένα
ἢ θέση
ἐλεύθερη

κι ἡ ἀναπάντεχη συνάντηση δίπλα στό σταθμό μέ τά χίλια
σθηστά φῶτα
ἐκείνης τῆς καρδιάς, ἐκείνου τοῦ λαιμοῦ, ἐκείνης τῆς κορδέ-
λας, ἐκείνων τῶν ποδιῶν,
ἐκείνης τῆς ἐλεύθερης θέσης,
κι ἐκείνου τοῦ κουμπιοῦ.

Κρυπτογραφικό

Στή λεοπάρδαλη Υ, γύρω στο μεσοφύρι. Ένας τυπογράφος, περίπου 32 χρωμάτων, φορᾶ ἕνα περίεργο καπετανάτο, μέ πλεμόνι ὀλόγουρα ἀντί γιά κορδελιάστρα. Ὁ λαίλαπας του ἦταν μακρὺς, σά νά τοῦ τόν εἶχαν τρομοκρατήσῃ. Κοσμοναῦτες κατεβαίνουν. Ὁ περί οὗ ὁ λογάριθμος τσακώνεται μέ τόν διπλωμάτη του. Τοῦ λέει πῶς τοῦ πατινάριζε τὰ ποδήλατα κάθε φορσιά πού κατεβαῖναν ἢ ἀνεβαῖναν ἐπιδήτορες. Βλέποντας ὁμως μιά ἐλεύθερη θεσμοθέτηση, τρέχει νά καθυστερήσῃ.

Ὅχτώ ὠροσκόπια ἀργότερα, τόν ξαναβλέπω ἔξω ἀπ' τό σταθεροποιητὴ Λάζαρο. Εἶναι μαζί μ' ἕνα φιλάσθενό του πού τοῦ λέει: «Πρέπει νά ραντίσεις λίγο πιό πάνω τό κουμκάν τῆς πανωλεθρίας σου». Τοῦ ἐξηγεῖ ποῦ (στό πετροκέρασο) καί γιατί.

Φτωχό

Πού λές, στήθηκα στή στάση ὥσπου στάθηκε τό λεωφορεῖο. Μπαίνει ἕνας μ' ἕνα μακρὺ τέτοιο κι ἕνα πράμα στό κεφάλι μ' ἕνα μαραφέτι. Ὅπωςδῆποτε τοῦ μπῆκε τοῦ διπλανοῦ του γιατί πῆγε νά τοῦ βγεῖ ἀπό δίπλα. Μετά τοῦ μπῆκε νά πάει νά κάτσει σ' ἕνα ἀπ' αὐτά τὰ πῶς τὰ λένε.

Πιό ὕστερα, μπροστά στό σταθμὸ Σαίν-Κι-Ἐγώ-Δέν-Ξέρω-Τί, ἕνας φίλος του τοῦ ἔλεγε τοῦ τύπου, νά ράψεις, λέει, τοῦ ἔλεγε, λίγο πιό πάνω ἐτοῦτο σου.

Λυτά.

Ἀμερικανισμοί

Ἐνα ντέι, γύρω στό νούνι, πάνω στό μπούσι πού μᾶς πήγαινε στό Σαμπερέι, λουκάρω ἓνα τζούνιορ σάν κλόουν: τό νέκι του ἦταν δέκα ἴντσες καί στό χᾶτι του εἶχε ἀντί γιά ριμπόνι ἓνα στρίνγκο. Στά ξαφνικήσιον, ὁ τζούνιορ ἔγινε φουντούκια κι ἀκιουζάρισε ἓνα τζέντλεμαν πῶς τοῦ πάταγε τά φούτια. Πρίν ὅμως ὁ ἄλλος τοῦ δώσει κάνα σουτ καί τόν βγάλει μπί-ἔλ-ἄρ, διάλεξε ἓνα ἄδειο τσέρι σ' ἓνα κόρνερ καί βγήκε ἄουτ.

Δυό ὥρες ἀργότερα, πήρα ἓνα νέο σόκ: εἶδα ξανά τόν στάρ τοῦ σκέτς ἔξω ἀπ' τό μπάρ τῆς Κούρ ντέ Ρόουμ. Ἦταν μ' ἓνα φρέντι του τοῦ ἴδιου σέξ, πού τοῦ ἔδινε ὀπίνιες γιά τό κολλάρο τῆς ρεντιγκότας του.

Ἐπιθέσεις

Μιάς μέρατ γύρων στόξ μεσημέρια, πάνως στήνω πλατφόρμαν ἐνόσω λεωφορείουμ, ὄχιθ μακριάι τούς πάρκουφ Μονσόκ, πρόσεξαδ ἕναρ νεαρόψ μέσ ἕνατ λαιμόψ πολὺς μακρὺς καίς ἕναξ καπέλου περιτριγυρισμένοι ἀπόψ ἕναμ κορδόνια ἀντίς γιάδ κορδέλαφ. Στάρ καλαί καθούμεναξ, ὀρηξες στόν διπλανός τους, μέσ τήνα πρόφασης πώσο τοὺς πατοῦσες τὰς πόδιαρ κάθεν φοράν πούφ κάποιοςτ κατέβαινες ἢ ἀνέβαινεθ. Ἄφησεβ ὄμωσα τήπ συζήτησης στήλ μέσηη γιάθ νάξ ριχτεῖψ σέρ μιάς θέσης ἄδειασε.

Λίγεσι ὥρεσι ἀργότεραγ, τότε εἶδαί πάλια μπροστάν στόψ σταθμόχ Σαίντ Λαζάρμ. Κουβέντιαζεξ μέχ ἕναρ φίλολ τους πούλ τοῦ ἴδινεβ συμβουλέσς σχετικέσδ μέν ἕναπ κουμπίφ τοῦκ πανωφοριούυύύύύύύύύύύύύύύύ τουψ.

Μέρη τοῦ λόγου

ΑΡΘΡΑ: ὄ, ἦ, οἶ, τό, τά.

ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ: μέρα, μεσημέρι, πλατφόρμα, λεωφορεῖο, γραμμή S, μεριά, πάγκο, Μονσό, ἄντρας, λαιμός, καπέλο, κορδόνι, κορδέλα, συνεπιβάτης, πόδι, φορά, κουβέντα, θέση, ὥρα, σταθμός, Σαίν Λαζάρ, συζήτηση, φίλος, πέτο, παλτό, ράφτης, κουμπί.

ΕΠΙΘΕΤΑ: πλήρες, περιτριγυρισμένο, μακρὺς, μεγάλος, πλεχτό, ἐλεύθερη.

ΡΗΜΑΤΑ : προσέχω, φορῶ, κατηγορῶ, προφασίζομαι, κάνω, περνῶ, ἀνεβαίνω, κατεβαίνω, ἐγκαταλείπω, ρίχνομαι, ξαναβλέπω, λέω, μικραίνω, κάνω, ράβω.

ΑΝΤΩΝΥΜΙΕΣ: ἐγώ, αὐτός, ἐκείνος, πού, κάθε, κάποιος.

ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΑ: πίσω, δίπλα, δυνατά, ἐπίτηδες, ἄλλοῦ, γρήγορα, ἀργότερα.

ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ: πρὸς, ἐπί, ἐντός, μετά, ἀπό, εἰς.

ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ: καί, ἐνῶ, πῶς.

Μεταθέσεις

Μαί ρέμα γώρου τσό μερημέσι, νάπω νήτς σώπι φαρμπότλα
σονέ φεωρολείου, ἴχο κραμιά οὔτ κράπου Σομόν, ξέπροσα ἄνε
ἀερόν ἔμ ἄνε μαιλό λύπο κρύμα κιά ἄνε πελόκα πετριγυρρισι-
μένο ἀόπ ἄνε νιρδόκο ἴντα γαί λορδέκα. Σάτ λακά μεθούνακα,
μήξορε τός πολδανί ουτ, ἔμ ἦτ φάσπορη σώπ οὔτ σουτέπα ἄτ
δόπια θέκα ράφο οὔπ ποιόσκα βαινέτακε ἦ βαινέανε. Σέαφη
σώμο ἦτ συτήζηση τῆς σῆμε αἶγ ἄν χτιρεῖ ἔς αἶμ σέθη ἔδαια.

Λέγισ σερώ ἀρτέραγο, νότ ἄδει λίπα τάμπρος τός μόσταθ
Ναῖς Ραζάλ. Βουκέντιαζε ἔμ ἄνε λόφι ουτ οὔπ τοῦ ἴνιδε βουλ-
συμές κισχετίς ἔμ ἄνε μπίκου οὔτ φορωπιανουῦ ουτ.

Ἄπο μπρός ἀπό πίσω

Μιά μέρα ἀπό μπρός γύρω στό μεσημέρι ἀπό πίσω πάνω στην πίσω ἀπό μπρός πλατφόρμα ἑνός λεωφορείου ἀπό μπρός σχεδόν γεμάτου ἀπό πίσω, πρόσεξα ἀπό μπρός ἕναν ἄντρα ἀπό πίσω πού εἶχε ἀπό μπρός ἕνα μακρύ λαιμό ἀπό πίσω κι ἕνα καπέλο ἀπό μπρός μέ μιὰ πλεξούδα ὀλόγυρα ἀπό πίσω ἀντί γιά μιὰ κορδέλα ἀπό μπρός. Ξαφνικά τοῦ ἦρθε ἀπό πίσω νά τσακωθεῖ ἀπό μπρός μ' ἕναν πεινό του ἀπό μπρός πού, καθώς ἔλεγε ἀπό μπρός, τοῦ πατοῦσε ἀπό πίσω τά πόδια ἀπό μπρός, κάθε φορά πού ἀνέβαιναν ἀπό πίσω ἐπιβάτες ἀπό μπρός. Ὕστερα πῆγε ἀπό πίσω νά καθίσει ἀπό μπρός, γιατί μιὰ θέση ἀπό πίσω εἶχε ἐλευθερωθεῖ ἀπό μπρός.

Λίγο ἀργότερα ἀπό πίσω τόν ξαναεῖδα ἀπό μπρός μπρός στό σταθμό Σαῖν Λαζάρ ἀπό πίσω μ' ἕνα φίλο ἀπό μπρός πού τοῦ ἔδινε ἀπό πίσω συμβουλές κομψότητας.

Κύρια ονόματα

Πάνω στην πίσω Νόρμα ενός υπερπλήρους Ἀγισίλαου, πρόσεξα ἕναν Ἀναστάσιο πού περνοῦσαν γιά πολύ Ἄδωνις, μ' ἕνα περίεργο Στέφανο στό κεφάλι. Ξαφνικά, ὁ Νάρκισσος αὐτός τά ἔβαλε μ' ἕνα διπλανό του Εὐγένιο, πώς τάχα τοῦ πατοῦσε τόν Οἰδίποδα κάθε φορά πού κατεβαῖναν ἢ ἀνεβαῖναν Οἴνοι. Πάνω πού ἤμουν ἔτοιμος νά ὀρμήξω Ἐπίκουρος, ὁ Ἀλέξανδρος πῆγε καί κάθισε Γρηγόριος.

Δυό Ὀροφέρνης ἀργότερα, τόν ξαναεῖδα μπρός στόν Ἅγιο Λάζαρο. Κουβέντιαζε μέ τόν Φιντία του, πού τοῦ ἔλεγε πώς ὁ Πέτρος τοῦ παλοῦ του ἦταν πολύ ἀνοιχτός κι ἄλλες τέτοιες Βαρβάρες.

Σημειολογικό

Σ' ένα υπάλληλο επίπεδο, πρόκειται για τήν άρθρωτή σύνταξη τοῦ μοτίβου τῶν διαπλεγματικῶν σχέσεων ἀνάμεσα στοῦς ἐγκιβωτισμένους ἐπιβάτες ἐνός λεωφορείου.

Στή συγκεκριμένη καταδήλωση, ὁ ἥρωας (γεμάτος ἀληθοφανῆ φετίχ, ὅπως λ.χ. ἓνα ἀποδιαρθρωμένο καπέλο) ἐνορμᾶ σ' ἓνα παράπλευρο ἑτερογενές μόνημα, ἐπειδὴ ἔχει ἐνδείκτες πῶς τοῦ προκαλεῖ μιά σκόπ-ἡ-μῆ ἀντίστιξη, πού ἀποσκοπεῖ στήν arphanisis του καί, χωρίς καμιά ἐντροπία, τοῦ βγάζει ἓνα λανγκάζ χωρίς προηγούμενο. Μετά ἀπ' αὐτή τῆ διαναγωγή, ἡ ex-arphanisis: τό σημαῖνον ἀναδιπλώνεται καί ἀποστασιοποιεῖται.

Σέ μιά μετα-χροنيκῆ παλινδρομή, τόν τοπολογῶ βλεπτικά ἔξω ἀπό ἓνα διασταθμό. Εἶναι μέ τό μοντέλο τῆς ἀμφίσημῆς του διττότητας, πού τοῦ λέει συνεμφατικά νά αὐτορρυθμίσει τό Mantelknopf του.

Ἀρχαῖο

Προϊούσης οὖν τῆς ἐσπέρας, ῥόχνην ἀπιὼν οἴκαδε καὶ μηδὲν κάλλιον τούτου ποιεῖν ἔχων, ἤκουον τῶν συνεπιβαινόντων πολλῶν τε ὄντων καὶ λαλιστάτων· ἐδόκει μοι γὰρ παρατηρητέον μειράκιόν τι αὐχρῆν· τε καὶ οὐδέ πω τραχηλόσιμον καὶ σκιαδηφορέον, ἦν δὲ τὸ σκιάδιον τούτου ἄηθες καὶ ἀμέτρως κεκοσμημένον καὶ καταγελάστως. Οὗτος οὖν ἤριζεν πρὸς τινα κατηγορῶν αὐτοῦ πεπατηκῆναι τὸν ἑαυτοῦ κόθορνον· ἐμαίνετο δὲ φρεσὶν οὐκ ἀγαθῆσιν, λόγους ἰταμοὺς καὶ πάνυ ἀναιδήμονας ἐκσφενδονάων αὐτῷ· οὐ μέντοι πρότερόν γε ἀμφοτέροι ἐπαύσαντο ἐν ὀργῇ ἔχοντες ἀλλήλους πρὶν ξύμπαντες οἱ παροχούμενοι θυμωθέντες βίᾳ μὲν ἀναιμακτὶ δὲ εἰρήνην ἐπέβαλον αὐτοῖς· καὶ ὁ μείραξ καθεζόμενος ἐσιώπα.

Τῆς δ' αὐτῆς ἐσπέρας, οὐ πολλῷ ὕστερον τούτων, ἐώρακα τὸν μειρακίσκον ἐν μέσῃ ἀγορᾷ ἰστάμενον, γελῶντα τε καὶ φωνασκοῦντα μετὰ τῶν λοιπῶν ἀγοραίων. Ἦν δὲ τις τοῦ ὄχλου, ὅς πλησιάσας τῷ νεανίσκῳ καὶ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῷ πώγωνι αὐτοῦ θέμενος ἔφη: «Δεῖ σε σὸν ἰμάτιον ἰμάσι δῆσαι· κρύος γὰρ κρατερόν».

Ἄντεστραμμένο

Μεσάνυχτα. Βρέχει. Τά λεωφορεία περνούν σχεδόν ἄδεια. Πάνω στή στέγη ἑνός ΑΙ πού πάει πρὸς τή Βαστίλλη, ἕνας γεράκος πού ἔχει τό κεφάλι χωμένο στούς ὤμους καί δέν φοράει καπέλο εὐχαριστεῖ μιά κυρία πού στέκεται πολύ μακριά του γιατί τοῦ χαϊδεύει τά χέρια. Ὑστερα πάει νά σταθεῖ ὄρθιος πάνω στά γόνατα ἑνός κυρίου πού ἔξακολουθεῖ νά καταλαμβάνει τή θέση του.

Δυό ὥρες νωρίτερα, πίσω ἀπ' τό σταθμό τῆς Λυόν, ὁ γεράκος αὐτός ἔκλεινε τ' αὐτιά του γιά νά μήν ἀκούσει ἕνα ζητιάνο πού δέν ἤθελε νά τοῦ πεῖ πῶς ἔπρεπε νά κατεβάσει μιά ἐγκοπή πιο χαμηλά τό κάτω κάτω κουμπί ἀπ' τό ἐσώρουχό του.

Λατινικό

Sol erat in regionem zenithi et calor atmospheri magnissima. Senatus populusque parisiensis sudebant. Autobi passebant completi. In uno ex supradictis autobibus qui S denominationem portebat, hominem quasi junum, cum collo multi elongato et cum chapito a galono tressato cerclato vidi. Iste junior insultavit alterum hominem qui proximus erat: pietinat, inquit, pedes meos post deliberationem animae tuae. Tunc sedem libram vidente, cucurrit la.

Sol duas horas in coelo habebat descendues. Sancti Lazari stationem ferrocaminorum passente devant, junum supradictum cum altero ejusdem farinae qui arbiter elegantiarum erat et qui apropro uno ex boutonis capae junioris consilium donebat vidi.

Ὀμόηχο

Ἔ! Νά 'μαι! Σοσ! Ἡ Μαίρη σ' τό λέω φορεῖο S μίξα μένα
φύλλο καί πυρετό μά τί μασᾶνε, δές τα τά ἐν' ἄψιλο μελέ ΜΟ-
ΜΑ κρίζει ἀραγμένο, γειά τή (ᾠ, δίπλα!) νόστου τόν ζουλού
σπίτι δές. Πανί ζώντας ᾠμος μά (ἄ! διάθεση!) ὀρμή σικέ τίγκα
τ' ἔλαβε.

Ποιό εἰς τεράτων οἶδασιν τροφή, ἄ! μάλλωνε ὀπή ὀστοῦ λέγε
(νά! ἀνέβα!) σύκα πῶς τόκον βίων τοῦ πάνω for you too.

Ἰταλισμοί

Κοντά στό μετσοτζόρονο ἤρθε τό λεωφορέττο. Ἐβάντι! εἶπα μέσα μου καί μ' ἓνα σάλτο ἤμουνα τροβάτος στό γκρίζο μαρσεπίετο του. Ἐκεῖ εἶδα ἓνα τζόβενο σάν ἀρλεκίνο: λουγγκος σάν κατσαβίδι καί πάνω στήν τέστα του φοροῦσε ἓνα καπέλο μέ γαρνιτούρα μία τρέσσα. Ξαφνικαμέντε, τά ἔβαλε μέ τόν διτσινο του (ἓνα σινιόρε ντελικάτο, ὄλο φινέτσα), γιατί – λέει – τοῦ πατοῦσε τά ποδαρίνια του. Καπάτσος ὅμως καθώς ἦτανε, μόλις εἶδε ἓνα καθισματίνο λίμπερο, πῆγε πρέστο νά ριποζάρει τόν καθάλο του.

Ντόπο δυό ὥρίνες, τόν ξαναεἶδα τόν κανάγια. Ἦταν στήν πιάτσα Σάντο Λάζαρο, κομπανία μ' ἓνα ἀμικο του τάλε κουάλε, πού τοῦ ἔδινε κονσίλιες γιά ἓνα μποττόνι στό παλτό του. Φινάλε.

Γιά τούς τουρίστες

Mia mera, ghiro sto messimeri, pano sto leoforio tis grammis S, prosexa enan anthropo me poli makri lemo, poo foroosse ena malako kapelo. Sto kapelo too iche ena plechto kordoni anti ghia kordela. O anthropos aftos ta 'vale xafnika me ton diplano too, katighorondas ton pos epitides too patoosse ta podia kathe fora poo epivates katevenan i anevenan. We ke alimono an den engatelope engheros ti sizitissi ghia na richti se mia thessi poo adiasse.

Arghotera, ton xanaeeda brosta sto stathmo Sen Lazar, na sizitai megalofonos m' ena feelo too, poo ton simvooleve na mikrini to anoighma too petoo too paltoo too, ravontas ligho psiloterata to pano-pano coumbee.

Σαρδάμ

Μιά γέρα μύρω στό μερημέσι, στήν πλίσω πατφόρμα ενός φεωλορείου, ταραπήρησα ἕνα τύπο μέ μολύ λακρύ παμό κι ἕνα καδρόνι στό κοπέλο. Στά καθά καλούμενα, ὁ χύμος τύπηξε στόν κυριανό του δίπλο γιατί τοῦ ποδοῦσε τά πάτια. Μάθισε κετά σ' ἕνα κάδειο ἄθισμα.

Ἄργο λιγότερα, ἔξω ἀπ' τό λαθμό Σταίν Σαζάρ, ἄκουγε τίς δυμβουλές ενός σανδηῖ.

Βοτανικό

Ἄφου εἶχα γίνει κουνουπίδι περιμένοντας κάτω ἀπό ἕνα ἐξαίσια ὀρθάνοιχτο ἡλιοτρόπιο, ἀναρριχήθηκα σέ μιὰ κολοκύθα γιά νά μέ πάει ὡς τό Σαμπερέ. Ἐκεῖ, στά ξαφνικά, ξεφύτρωσε ἕνα ἀγγούρι πού τό κοτσάνι του ἦταν μακρουλό καί εἶχε ὀλόγυρα ἀπ' τόν κάλυκά του μιὰ περικοκλάδα. Τότε, ἐκεῖ πού δέν τόν ἐσπείρε κανένας, τά ἔβαλε μ' ἕνα πράσο, γιατί – λέει – κόντευε νά τόν ξερριζώσει καί τοῦ ἔχε κάνει τά πόδια ντοματοπελτέ. Σά νά φοβήθηκε ὁμως μή τόν πάρουν μέ τίς λεμονόκουπες, πῆγε καί φυτεύτηκε μόνος του σ' ἕνα παρθένο ἔδαφος.

Ἀργότερα, τόν ξαναεἶδα λίγο πιό πέρα ἀπ' τή Γεωπονική. Ἕνα μονοκοτυλήδονο τοῦ ἔβαζε ζιζάνια σχετικά μ' ἕνα ρεθύθι πού ἔχε στό κουκούλι του.

Ίατρικό

Μετά από μία μικρή συνεδρία ήλιοθεραπείας, φοβήθηκα πώς θά μέ βάζαν καραντίνα, τελικά όμως ανέβηκα στο γεμάτο ασθενοφόρο. Ήκεϊ, διέγνωσα άμέσως ένα γαστραλγικό, πού έπασχε καί από επίμονο γιγαντισμό μέ μήκυνση τραχήλου καί παραμορφωτικό ρευματισμό τής κορδέλας του καπέλου του. Ό κρετινος αυτός έπαθε στά ξαφνικά μία ύστερική κρίση, γιατί ένας κακόχυμος του κοπάνιζε τον τύλο του, κι ύστερα, έχοντας έμέσει τή χολή του, απομονώθηκε για να ήρεμήσει τους σπασμούς του.

Άργότερα, τον ξαναείδα, βλοσυρό μπροστά σ' ένα λαζαρέτο, να ζητάει τή συμβουλή ενός τσαρλατάνου σχετικά μ' ένα δοθιήνα πού άσχήμιζε τό στέγνο του.

Ύβριστικό

Μετά από μιά αφόρητη άναμονή κάτω από ένα σιχαμερό ήλιο, έπιτέλους ανέβηκα στό βρωμερό λεωφορείο όπου βρισκονταν στριμωγμένοι ένα μάτσο μαλάκες. 'Ο πιά μαλάκας άπ' αυτούς τούς μαλάκες ήταν ένας σπυριάρης μέ μιά λαιμουδάρα κι ένα καπέλο για γέλια πού 'χε γύρω γύρω ένα κορδόνι άντι για κορδέλα. Αυτός ό ξιπασμένος άρχισε ξαφνικά νά γαβγίζει γιατί ένας γεροξούρας του ξεζούμιζε τά ξεράδια μέ γεροντική φούρκα· δέν άργησε όμως νά ξεφουσκώσει κι έτρεξε νά παλουκωθεί σ' ένα άδειο κάθισμα πού ήταν ακόμα μουσκεμένο άπ' τά ιδρωμένα κολομέρια του προκάτοχου.

Δυό ώρες άργότερα, τί καντεμιά κι αυτή, ξαναπέφτω πάνω στόν ίδιο μαλάκα πού κουβέντιαζε μ' έναν άλλο μαλάκα μπροστά σ' εκείνο τό σκατοσταθμό Σαίν Λαζάρ. Τό θέμα τής παραλίπας τους ήταν ένα κουμπί. Λέω τότε μέσα μου: δέν πιά νά κατεβάσει ή ν' ανεβάσει τό πράμα του, μιά ζωή σκατόφατσα θά 'ναι ό παλιομαλάκας.

Γαστρονομικό

Ἄφου ψήθηκα γιά τά καλά περιμένοντας, ἀνέβηκα τελικά σ' ἓνα φιστικί λεωφορεῖο, ὅπου οἱ ἐπιβάτες μυρμηγκιάζαν σά σκουληκάκια σ' ἓνα πολύ γινωμένο τυρί. Ἀνάμεσα σ' αὐτό τό σωρό λαπάδες, πρόσεξα μιά μακρόστενη τηγανιτή πατάτα μ' ἓνα λαιμό μακρῦ σά μέρα πού δέν ἔχει ψωμί καί μιά γαλέτα στό κεφάλι πού ἔχε γύρω της ἓνα κορδόνι σά σπαγγέτο. Τό βόδι ἄρχισε νά θράζει γιὰτί τά παπουτσάκια κάποιου (πού θά μπορούσε νά ἔτανε μπαμπάς του) τοῦ ζυμώναν τά βατραχοπόδαρα. Ὡστόσο, πρίν τά κάνει τελείως σούπα, τραθήχτηκε σέ μιά γωνία τοῦ ταψιοῦ καί κάθισε νά πιεῖ τό ζουμί του.

Βρισκόμουν στό λεωφορεῖο τῆς ἐπιστροφῆς, ὅταν, μπροστά στό ἐστιατόριο τοῦ σταθμοῦ Σαῖν Λαζάρ, ξαναεῖδα αὐτόν τόν ἀχώνευτο παρέα μ' ἓναν ἄλλο κολοκύθα πού τοῦ ἔδινε μιά συνταγή γιά τά κουλουράκια τοῦ παλτοῦ του.

Ζωολογικό

Τήν ώρα πού τά λιοντάρια πᾶν νά πιοῦν νερό, μέσα στήν κλούβα πού μᾶς πήγαινε στό Σαμπερέ, πήρε τό μάτι μου ἕνα ζέβρο μέ λαιμό στρουθοκαμήλου. Εἶχε ἕναν κάστορα στήν κεφαλή του, πού γύρω του εἶχε τυλιχτεῖ μιά σαρανταποδαρούσα. Ξαφνικά, ἡ καμηλοπάρδαλη λύσσαξε μέ τήν πρόφαση πώς τάχα ἕνα γειτονικό ζῶον τῆς πατοῦσε τίς ὀπλές. Για ν' ἀποδειχθεῖ ὅμως πώς σκυλί πού γαβγίζει δέν δαγκώνει, ἀφοῦ σέ λίγο κάλπασε πρὸς τήν κατεύθυνση μιᾶς ἐγκαταλειμμένης φωλιάς.

Ἀργότερα, μπροστά στό Ζωολογικό Κήπο, ξαναεἶδα τό κοτόπουλο νά καθαρίζει μ' ἕνα ζουζούνι γιά κάποιο θέμα σχετικό μέ τό φτέρωμά του.

Ἀνήμπορο

Πῶς νά μιλήσεις γιά τήν αἴσθησι πού δημιουργεῖ ἡ ἐπαφή δέκα στριμωγμένων σωμάτων πάνω στήν πλατφόρμα ἑνός λεωφορείου S μιά μέρα γύρῳ στό μεσημέρι περνώντας ἀπό τήν ὁδὸ Λισιμπόν; Πῶς νά ἐκφράσεις τήν αἴσθησι πού σοῦ γεννᾷ ἡ θέα ἑνός ἀνθρώπου μέ ἕνα λαϊμό δύσμορφα μακρῦ κι ἕνα καπέλο πού ἡ κορδέλα του ἔχει ἀντικατασταθεῖ – δέν ξέρει γιά ποιό λόγο – ἀπό ἕνα κορδόνι; Πῶς ν' ἀποδώσεις τήν αἴσθησι πού προκαλεῖ ἕνας καθγάς ἀνάμεσα σ' ἕνα ἐπιβάτη τῆς πάσης ἡσυχίας, πού κατηγορεῖται ἀδίκως πῶς πατάει ἐπίτηδες τὰ πόδια κάποιου ἄλλου κι αὐτός ὁ κάποιος ἄλλος, ὁ γελοῖος, εἶναι κατὰ σύμπτωση τό πρόσωπο πού περιγράφηκε πιό πάνω; Πῶς νά μεταφέρεις τήν αἴσθησι πού προξενεῖ ἡ φυγὴ αὐτοῦ τοῦ τελευταίου, ὅταν καλύπτει τὴ λιποψυχία του κάτω ἀπ' τήν πρόφασιν τοῦ νά μὴν πάει χαμένη μιὰ ἄδεια θέση;

Τέλος, πῶς νά διατυπώσεις τήν αἴσθησι πού ἀναδύεται ἀπ' τήν ἐπανεμφάνισιν αὐτοῦ τοῦ κυρίου μπροστά στό σταθμὸ Σαίν Λαζάρ, δυὸ ὥρες ἀργότερα, συντροφιά μ' ἕνα κομπό φίλο του πού τοῦ συνιστᾷ ὀρισμένες ἐνδυματολογικὲς βελτιώσεις;

Modern Style

Σ' ένα αστικό, μιά μέρα, γύρω στο μεσημέρι, ύπρηξα μάρτυς της ακόλουθης μικρής κωμικοτραγωδίας. Ένας τζιτζιφιόγκος, πού τόν κατέτρυχε ένας μακρύς λαιμός και (άλλο πάλι τούτο) ένα μικρό σιρίτι όλόγυρα από τό καπέλο του (είναι πολύ τής μόδας, αλλά έγω δέν τό πάω καθόλου), μέ τήν πρόφαση πώς τάχα μου έπεφτε γερό σπρώξιμο, βγήκε τού διπλανού του μ' ένα τουπέ, πού πρόδινε ένα χαρακτήρα αδύνατο, και τόν κατηγορήσε πώς τού ποδοπατούσε συστηματικά τά λουστρίνια του κάθε φορά πού ανέβαιναν ή κατέβαιναν κυρίες ή κύριοι πού κατευθύνονταν πρός τό Σαμπερέ. Ό τύπος δέν περιμένε ούτε στό έλάχιστο μιάν απόκριση πού, τό δίχως άλλο, θά τόν έφερνε νά γίνει χαλκομανία στό πάτωμα και σκαρφάλωσε μέ ζωηράδα στό ύπερώο, όπου τόν καρτερούσε ένα ελεύθερο κάθισμα, γιατί ένας απ' τούς χρήστες τού όχήματός μας μόλις είχε πατήσει τό πόδι του στή λιωμένη άσφαλτο τού πεζοδρομίου τής πλατείας Περρέ.

Δυό ώρες αργότερα, καθώς τώρα βρισκόταν ή άφεντιά μου στό ύπερώο, είδα ξανά τό παιδαρέλι, για τό όποιο σās μίλησα πίο πάνω, πού 'δειχνε ν' απολαβαίνει πλέρια τά λεγόμενα ενός νεαρού λιμοκοντόρου, πού όπωσδήποτε τό 'παιζε συμβουλάτορας του για τό πώς φοριέται ένα κοντομάνικο στό καθωσπρέπει.

Πιθανολογικό

Οί ἐπαφές μεταξύ τῶν κατοίκων μᾶς μεγάλης πολιτείας εἶναι τόσο πολυάριθμες, πού δέν ἀποτελεῖ ἐκπλήξη ἂν καμιά φορὰ δημιουργοῦνται παρεξηγήσεις, χωρίς ἐν γένει καμιά ιδιαίτερη βαρύτητα. Μοῦ ἔτυχε πρόσφατα νά παρευρεθῶ σέ μίαν ἀπ' αὐτές τίς στερημένες προσηνεῖας συναντήσεις πού ἐν γένει λαμβάνουν χώρα μέσα στά ὄχηματα πού προορίζονται γιά τή μαζική μεταφορὰ τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς Παρισίων σέ ὦρα αἰχμῆς. Ἐξάλλου δέν ὑπάρχει τίποτα περίεργο στό γεγονός ὅτι ὑπῆρξε θεατῆς αὐτῆς τῆς συνάντησης, ἀφοῦ μετακινουμαι συχνά μέ αὐτό τόν τρόπο. Ἐκείνη τήν ἡμέρα, τό ἐπεισόδιο ὑπῆρξε ἀπειροστῆς τάξεως, ἡ προσοχή μου ὁμως προσελκύστηκε περισσότερο ἀπ' τά φυσικά χαρακτηριστικά καί τό καπέλο ἑνός ἀπό τούς πρωταγωνιστές αὐτοῦ τοῦ μικροσκοπικοῦ δράματος. Ἦταν ἕνας ἄντρας ἀκόμα νέος, πού ὁμως ὁ λαϊμός του ἦταν κατά πᾶσα πιθανότητα μακρύτερος τοῦ συνηθούς καί τοῦ ὁποίου ἡ κορδέλα τοῦ καπέλου εἶχε ἀντικατασταθεῖ ἀπό ἕνα πλεχτό κορδόνι. Κατά περίεργο τρόπο, τόν ξαναεῖδα δύο ὥρες ἀργότερα, ἐνόσω ἄκουγε τίς συμβουλές ἐνδυματολογικῆς φύσεως πού τοῦ ἔδινε ἕνας φίλος του, μέ τόν ὁποῖο ἐκοβε βόλτες πέρα δῶθε – μέ ἀδιαφορία, θά πρόσθετα.

Οἱ πιθανότητες γιά μιά τρίτη συνάντηση ἔχουν τώρα μειωθεῖ στό ἐλάχιστο καί εἶναι γεγονός πώς ἀπό κείνη τή μέρα δέν ξαναεῖδα ποτέ μου ἐκείνον τόν νεαρόν ἄντρα, σύμφωνα μέ τούς λογικούς νόμους τῶν πιθανοτήτων.

Πορτρέτο

Τό στίλιον είναι ένα ζώο δίποδο, μέ πολύ μακρύ λαιμό, πού στοιχειώνει τά λεωφορεία τῆς γραμμῆς S, συνήθως γύρω στό μεσημέρι. Τρέφει μιά ιδιαίτερη προτίμηση στήν πίσω πλατφόρμα, ὅπου στέκεται, μυξιάρικο, μέ τό κεφάλι καλυμμένο ἀπό ἕνα λειρί, πού ἔχει γύρω του πλεγμένη μιά παραφυάδα πάχους ἑνός δακτύλου, σά σκοινί. Συνήθως κακοδιάθετο, ἐπιτίθεται πρῶτο σέ ὅποιονδήποτε πιά ἀδύνατο, ἀλλά, ἂν λαβῶθῃ σέ μιά λίγο ἔντονη ἀπόκρουση, τό σκάει δρομέως πρὸς τά ἐνδότερα τοῦ ὁχήματος ὅπου προσπαθεῖ νά περάσει ἀπαρατήρητο.

Μπορεῖ κανεῖς ἐπίσης νά τό συναντήσῃ (πολύ πιά σπάνια ὅμως) στά περὶχωρα τοῦ σταθμοῦ Σαίν Λαζάρ, κατά τήν ἐποχή πού ἀλλάζει τό τρίχωμά του. Κρατά τό προηγούμενο πετσί του γιά νά προστατευτεῖ ἀπ' τό κρύο τοῦ χειμῶνα, ἀφήνει ὅμως κι ἕνα μικρό ἄνοιγμα γιά νά μπορεῖ νά μπαινοβγαίνει τό σῶμα· αὐτό τό εἶδος πανωφοριοῦ πρέπει νά κλείνει ἀρκετά ψηλά κι αὐτό ἐπιτυγχάνεται χάρι σέ τεχνητά μέσα. Τό στίλιον, ἀνίκανο νά ἀνακαλύψῃ αὐτά τά μέσα μόνο του, σπεύδει νά ζητήσῃ τή βοήθεια ἑνός ἄλλου διπόδου συγγενοῦς ὁμοταξίας, πού τοῦ κάνει μερικά γυμνάσια.

Ἡ στιλογραφία εἶναι ἕνα κεφάλαιο τῆς θεωρητικῆς καί ἐπαγωγικῆς ζωολογίας, πού καλλιεργεῖται ἀνεξαρτήτως ἐποχῆς.

Γεωμετρικό

Μέσα σ' ένα ὀρθογώνιο παραλληλεπίπεδο, πού κινείται κατά μήκος μιᾶς εὐθείας γραμμῆς, μήκους $84\chi + S = C$, ένα ἀνθρωποειδές A , φέρον ἑνασκούφοσφαιρικοῦ σχήματος, περιτριγυρισμένο ἀπό δύο ἡμιτονοειδῆ, στήν κορυφή ἑνός κυλίνδρου ὕψους $\lambda > \nu$, ἐφάπτεται σ' ένα σημεῖο μέ ένα ἐχθρικό ἀνθρωποειδές B . Νά ἀποδειχθεῖ ὅτι αὐτό τό σημεῖο ἐπαφῆς εἶναι σημεῖο ἀναστροφῆς.

Ἄν ὑποθεθεῖ ὅτι τό ἀνθρωποειδές A συνιστᾶ ἕνα ὁμόλογό του ἀνθρωποειδές Γ , τότε τό σημεῖο ἐπαφῆς εἶναι ἕνας δίσκος ἀκτίνας $\rho < \lambda$. Νά εὐρεθεῖ τό ὕψος Y αὐτοῦ τοῦ σημείου ἐπαφῆς ὡς πρὸς τόν κάθετο ἄξονα τοῦ ἀνθρωποειδοῦς A .

Χωριάτικο

Ἐλόου μας, ματάκια μ', δίν ἴχαμ' αὐτούνα τὰ χαρτάκια μέ τσ' ἀριθμοὶ ἀπού πάν', ἀλλὰ στοῦ κάρ' ἀνιβίκαμ' πού νά μὴν ἔσωνε. Μουόλις πατήσαμ' τοῦ πόδι μας (τί πατήσαμ' δηλαδή, πού λέει ὁ λόγος – πιτάμεν' εἴμασταν), τί ζούληγμα ἦταν δαύτου γιόκαμ', τί στριμουξίδ! Δουόσαμ' τὰ χριέματ' Δόξα νά 'χει οὐ Κύριους μὴ μᾶς ποῦν καὶ τιέπουτ', κάναμ' μιά γυρουβουλιά μί τ' μάτ' καὶ τί βλέπουμ' μαθές: ἴνα ντ' ρέκ' ἴσαμ' κεὶ πάν' μί κάτ' λαιμά κι ἴνα καπέλου Βαγγελίστρα μ'! Τοῦ καπέλ' εἶχε τριγύρ' μιά πλιεξοῦδ'! Καὶ τί τούνα τσίμπησε κεὶ πού καθόντανε, γυρνάει μαθές κί λέει κάτ' λόγια στοῦν κύριου πού 'ταν σμά 'τ κί μιά κί δυό ἰπίγ' κί κάθ'σ.

Τί βλέπουν τὰ ματάκια μας στήν πόλ'! Ἄμ δί σ' εἶπ! Πού τούν ματάδαμ' τό ντ' ρέκ! Μπρουστά σ' ἴνα μεγάααλου σπίτ' πού κι ἰγώ δίν ξέρου τί 'ντουνα, νά τους πάλ' πάαινε κι ἰρχοῦντανε μ' ἴν' ἄλλου ντ' ρέκ ἴδιου μπόι κι ἄμ τί θαρρεῖς πού τοῦ 'κρεν' τ' ἄλλου ντ' ρέκ ἴδιου μπόι; Τοῦ 'κρεν «αὐτοῦν 'τ' κουμπί πριέπ νά τ' ράψ' λίγου πιού πάν' νά σ' χαρῶ». Σ' ἄρσ'; Αὐτά τοῦ 'κρεν' τοῦ ντ' ρέκ τ' ἄλλου ντ' ρέκ ἴδιου μπόι.

Ἐπιφωνήματα

Ψίτ! Ἔ! ὦ! Μπά! ὦχ! Χμμ! Ἄ! Ἔ! Ἄ! Φσστ!
Ἔεεε! Πφ! Μμμ!

Ἐπιτηδευμένο

Ἦταν τὰ περίχωρα ενός αὐγουσιάτικου μεσημεριοῦ. Ὁ ἥλιος βασίλευε δλάνθιστος πάνω στόν ὀρίζοντα μέ τίς πολλές τίς ρῶγες. Ἡ ἄσφαλτος παλλόταν ἀπαλά, ἀναδίνοντας ἐκείνη τή γλυκιά πισσώδη μυρουδιά, πού βάζει τούς καρκίνοπαθεῖς σέ σκέψεις (ταυτόχρονα διαβρωτικές καί ἐπιπόλαιες) γιά τὰ αἷτια τοῦ κακοῦ πού τούς βρῆκε. Ἐνα λεωφορεῖο μέ λευκο-πράσινη περιβολή, στιγματισμένο μ' ἓνα αἰνιγματικό S, κατέφτασε γιά νά περισυλλέξει ἀπ' τή μεριά τοῦ πάρκου Μονσό μιά μικρή προνομιούχα συντροφιά ὑποψήφῳν ταξιδιωτῶν, πού εἶχαν ἀγγίξει τὰ μουσκεμένα ὄρια τῆς ἰδρωτικῆς διάλυσης. Στήν πίσω πλατφόρμα αὐτοῦ τοῦ ἀριστουργήματος τῆς σύγχρονης γαλλικῆς αὐτοκινητοβιομηχανίας, ὅπου βρισκόνταν οἱ ἐπιβάτες στριμωγμένοι σά σαρδέλες, ἓνας ἀχρεῖος, πού πλησίαζε τὰ τριάντα μέ μικρά δηματάκια καί ἔφερε, ἀνάμεσα σ' ἓνα λαμό μακρῦ σά σερπαντίνα κι ἓνα καπέλο περιτριγυρισμένο ἀπό ἓνα σιριτάκι, ἓνα κεφάλι ἀνέκφραστο ὅσο καί σαχλό, ὕψωσε τή φωνή γιά νά διαμαρτυρηθεῖ μέ μιά μικράδα ἀπροσποίητη καί πού ἔμοιαζε σά νά ξεχύθηκε ἀπό ἓνα κύπελλο μέ γεντιανή (ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο ὑγρό μέ συγγενικές ἰδιότητες), γιά ἓνα φαινόμενο ἐπαναλαμβανόμενων προσκρούσεων πού, κατά τὰ λεγόμενά του, προέρχονταν ἀπό ἓνα παρόντα hic et nunc συνεπιβάτη τῆς Ἐταιρείας Μεταφορῶν τῆς πόλεως τῶν Παρισίων. Γιά νά δώσει ἔμφαση στή διαμαρτυρία του, ἡ φωνή του πῆρε τόν στρυφνό τόνο τοῦ ἐσχατόγερου, πού τρώει ἓνα τσίμπημα στά ὀπίσθια σέ μιά βεσπασιανή καί πού, περιέργως, διόλου δέν ἐγκρίνει κάτι τέτοιες εὐγένειες καί δέν τοῦ ἀρέσουν τὰ ξινά τὰ πορτοκάλια. Ὡστόσο, βλέποντας ἓνα κάθισμα ἐλεύθερο, ἔτρεξε καί στρώθηκε.

Ἄργότερα, καθώς ὁ ἥλιος εἶχε κατέβει πολλά σκαλοπάτια τῆς μνημειώδους κλίμακας τῆς οὐράνιας του παρέλασης καί

καθώς ξανακυκλοφοροῦσα μέ ἓνα ἄλλο λεωφορεῖο τῆς ἴδιας γραμμῆς, πῆρα εἶδησι τό πρόσωπο πού περιέγραψα πιά πάνω νά κινεῖται στήν Κούρ ντέ Ρόμ κατά περιπατητικό τρόπο, συντροφιά μέ ἓνα ἄτομο *ejusdem farinae*, πού τοῦ ἔδινε, καταμεσῆς αὐτῆς τῆς πλατείας πού εἶναι ταγμένη στήν κυκλοφορία τῶν αὐτοκινήτων, συμβουλές μιᾶς κομπότητας πού δέν πήγαινε πιά πέρα ἀπό ἓνα κουμπί.

Ἐναπάντεχο

Ἡ παρέα ἦταν καθισμένη στό καφενεδάκι, ὅταν ἤρθε κι ὁ Ἄλμπέρ. Ἦταν ἐκεῖ ὁ Ρενέ, ὁ Ρομπέρ, ὁ Ἀντόλφ, ὁ Ζόρζ, ὁ Τεοντόρ.

- Λοιπόν, τί γίνεται; Καλά; ρώτησε ἐγκάρδια ὁ Ρομπέρ.

- Καλά, εἶπε ὁ Ἄλμπέρ.

Φώναξε τό γκαρσόνι.

- Φέрте μου ἓνα «μπίτερ», σᾶς παρακαλῶ, εἶπε.

Ἄντόλφ στράφηκε πρὸς τό μέρος του:

- Λοιπόν, Ἄλμπέρ, τί νέα;

- Τίποτα σπουδαῖο.

- Ὁραῖο καιρό κάνει σήμερα, εἶπε ὁ Ρομπέρ.

- Κάνει λίγη ψύχρα, εἶπε ὁ Ἀντόλφ.

- Ἄ, γιά στάσου' εἶδα κάτι σήμερα πού ἔχε πλάκα, εἶπε ὁ Ἄλμπέρ.

- Γιά μένα πάντως κάνει ζέστη, εἶπε ὁ Ρομπέρ.

- Τί; ρώτησε ὁ Ρενέ.

- Μές στό λεωφορεῖο, πηγαίνοντας γιά φαῖ, ἀπάντησε ὁ Ἄλμπέρ.

- Ποιό λεωφορεῖο;

- Τό S.

- Καί τί εἶδες λοιπόν; ρώτησε ὁ Ρομπέρ.

- Πρῶτ' ἀπ' ὅλα πέρασαν τρία χωρὶς νά μέ πάρουν.

- Τήν ὥρα πού μου λές δέ μου κάνει διόλου κατάπληξη, εἶπε ὁ Ἀντόλφ.

- Λοιπόν, τί εἶδες; ρώτησε ὁ Ρενέ.

- Ἦμασταν ὁ ἓνας πάνω στόν ἄλλο, εἶπε ὁ Ἄλμπέρ.

- Ὅ,τι πρέπει γιά νά θάλεις χέρι.

- Μπά, εἶπε ὁ Ἄλμπέρ. Δέν εἶν' αὐτό.

- Ἐ πές μας ντέ...

- Δίπλα μου στεκόταν ἓνας τύπος πού ἔχε πολλή πλάκα.

- Πῶς; ρώτησε ὁ Ρενέ.

- Σά νά τόν εἶχαν τραθήξει γιά νά τόν τεντώσουν.
- Αὐτό λέγεται «ἐπιμήκυνσις», εἶπε ὁ Ζόρζ.
- Καί τό καπέλο του; Ποῦ τό πᾶς τό καπέλο του;
- Πῶς; ρώτησε ὁ Ρενέ.
- Δέν εἶχε κορδέλα γύρω γύρω, ἀλλά ἓνα κορδόνι πλεξούδα.
- Περιέργο, εἶπε ὁ Ρομπέρ.
- 'Απ' τήν ἄλλη μεριά, συνέχισε ὁ 'Αλμπέρ, ὁ τύπος εἶχε καί τό ζωνάρι του λυμένο.
- Γιατί τό λές αὐτό; ρώτησε ὁ Ρενέ.
- Γιατί ἀρπάχτηκε μέ τό διπλανό του.
- Πῶς αὐτό; ρώτησε ὁ Ρενέ.
- 'Ισχυρίστηκε πῶς τοῦ πατοῦσε τά πόδια.
- 'Επίτηδες; ρώτησε ὁ Ρομπέρ.
- 'Επίτηδες, εἶπε ὁ 'Αλμπέρ.
- Καί μετά;
- Μετά; Πῆγε καί κάθισε, ἀπλούστατα.
- Αὐτό εἶν' ὄλο; ρώτησε ὁ Ρενέ.
- Ὁχι. Τό πιό περιέργο εἶναι πῶς τόν ξαναεἶδα δυό ὥρες ἀργότερα.
- Ποῦ; ρώτησε ὁ Ρενέ.
- Μπροστά στό σταθμό Σαίν Λαζάρ.
- Καί τί ἔκανε ἐκεῖ;
- Ποῦ νά ξέρω, εἶπε ὁ 'Αλμπέρ. Ἔκοβε βόλτες μ' ἓνα φίλο του πού τοῦ ἔλεγε πῶς τό κουμπί τοῦ παλτοῦ του ἦταν πολύ χαμηλά ραμμένο.
- Πράγματι, εἶπε ὁ Τεοντόρ, αὐτή τή συμβουλή τοῦ ἔδωσα.

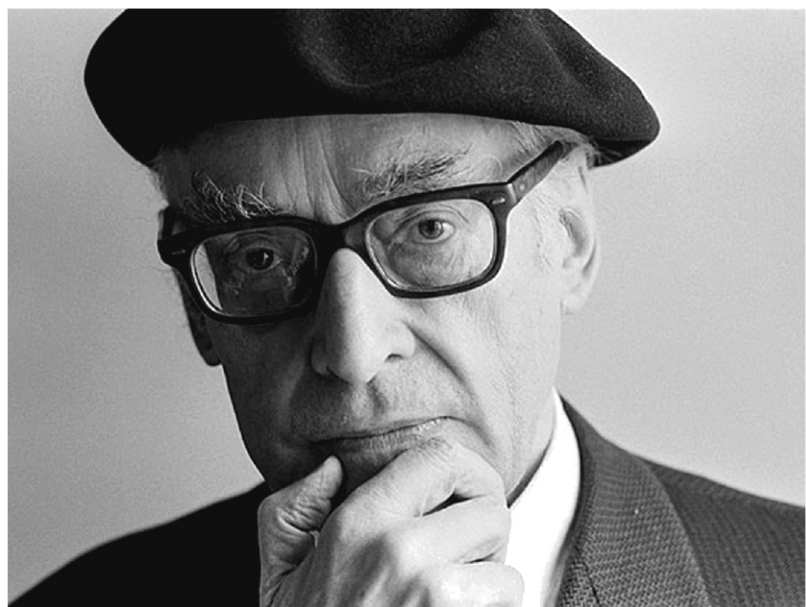
Σημείωμα τοῦ μεταφραστῆ

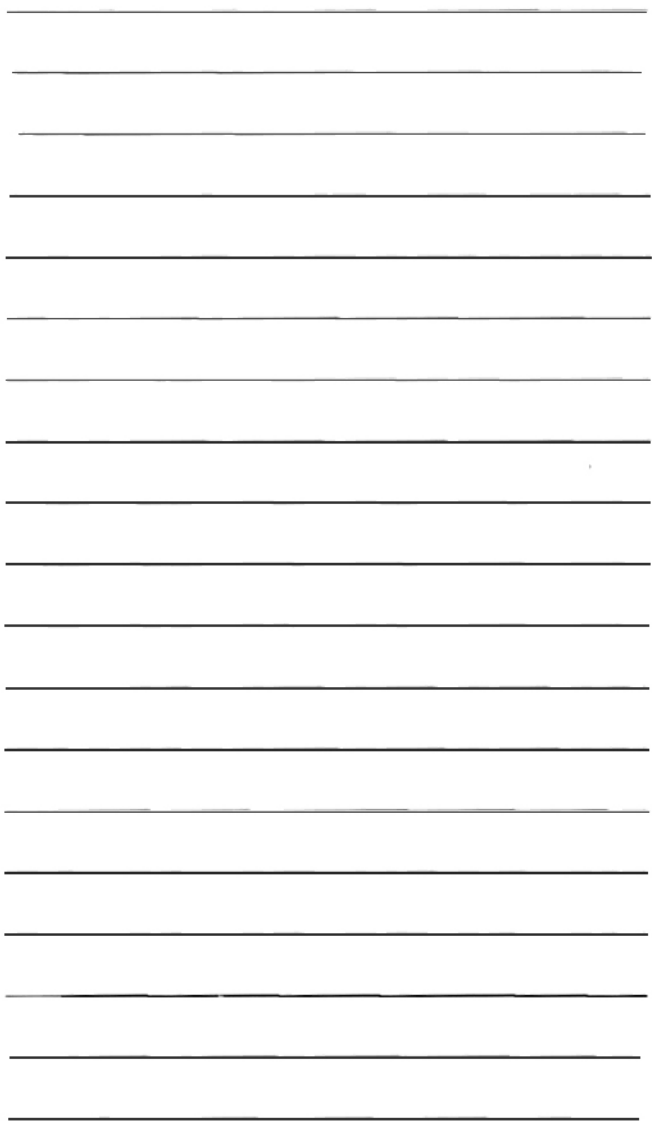
Ἐπί τῆς 99 παραλλαγῆς, πού ἀποτελοῦν τό βιβλίον τοῦ Raymond Queneau:

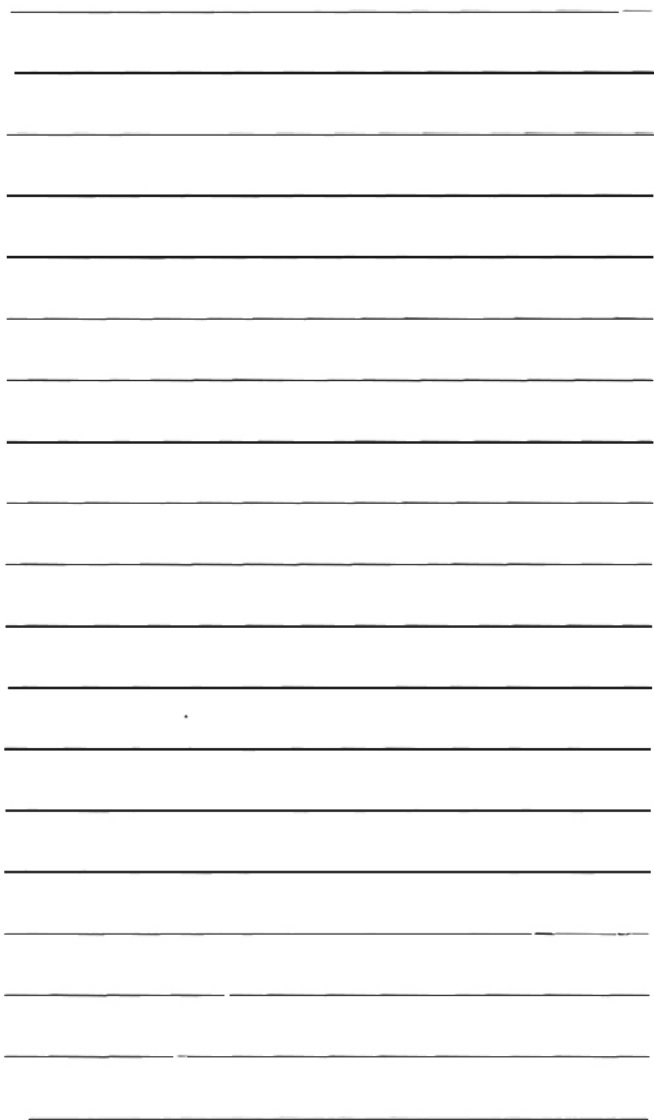
- 79 ἀποδόθηκαν ὅσο γίνεται πιό πιστά στό πρωτότυπον,
- 2 παρατέθηκαν αὐτούσιες (*Ἑλληνισμοί, Λατινικό*),
- 15 ἀποδόθηκαν μέ (σχεδόν ὑποχρεωτική) «ἐλευθερία», μέ τήν ἐφαρμογή δηλαδή ἀναλογικῶν εὐρημάτων ἢ τεχνασμάτων. Αὐτό ἐγένετο στίς *Ἀσκήσεις*, ὅπου πρωταρχικό ρόλο παίζει τό λογοπαίγνιον, τό μέτρο καί μιά γενικότερη αἴσθησις τῆς γλώσσας (*Λεξιπλαστικό, Διευκρινιστικό, Ὁμοιοτέλεστο, Παρηρητικό, Σέ χρόνο Παρακείμενο, Δεκαπεντασύλλαβο, Σονέτο, Ὁσφρητικό, Τραγούδι, Κρυπτογραφικό, Ἀμερικανισμοί, Ἰταλισμοί, Κύρια ὀνόματα, Ὁμῶχο, Γιά τοὺς τουρίστες*). Τέλος,
- 3 παραλλαγῆς, πού εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατη ἡ μεταφορά τους σέ ἄλλη γλώσσα, ἔδωσαν τή θέση τους σέ ἰσάριθμα πρωτότυπα κείμενα (*Ὀπτικό, Σημειολογικό, Ἀρχαῖο*). Καταβλήθηκε προσπάθεια ὥστε νά μή προδοθεῖ οὔτε ὁ σκοπός τοῦ συγγραφέα, ἀλλά οὔτε καί ἡ λεπτή, σκωπτική του διάθεσις.

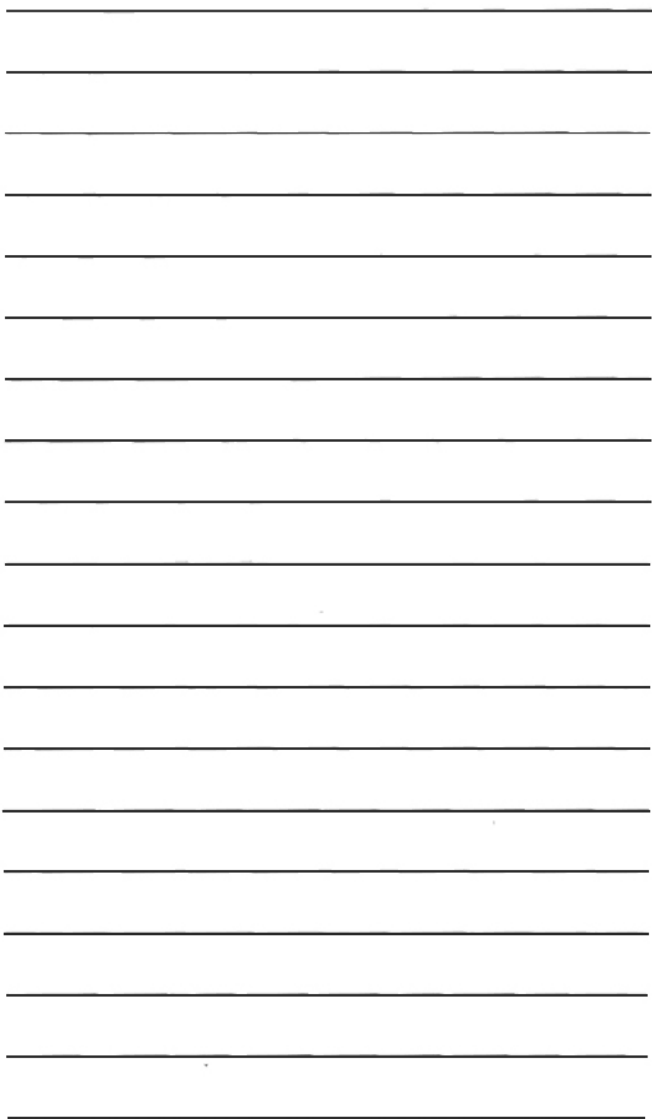
Πολλές εὐχαριστίες στή Μαρία Μέντζου γιά τή βοήθειά της στό *Ἀρχαῖο*.

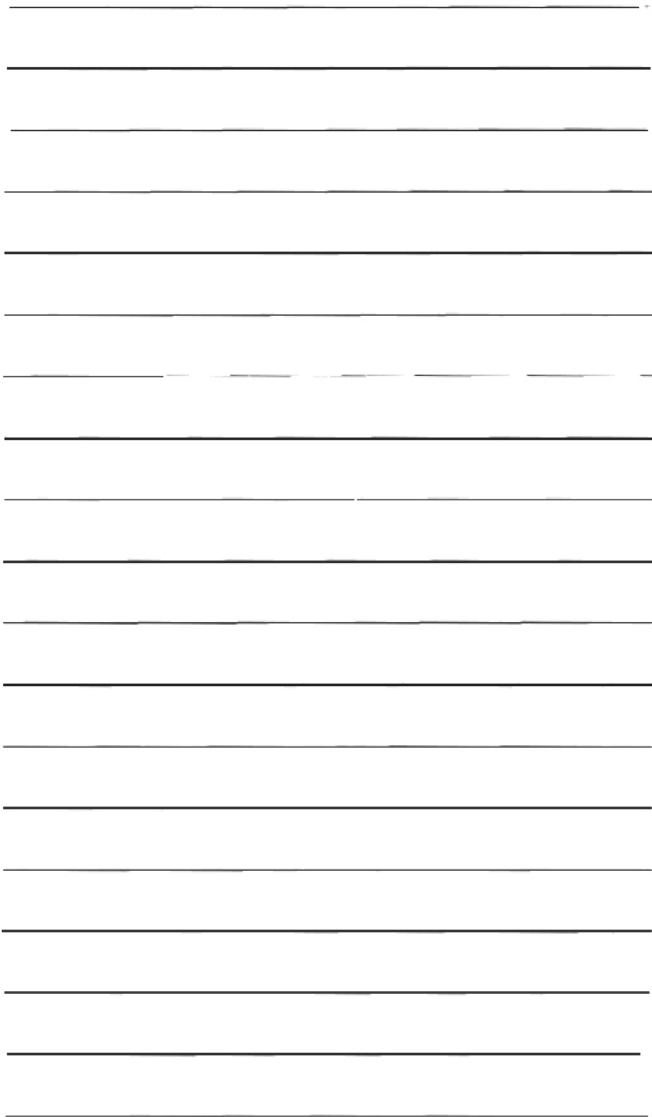
Α.Κ./Φεβρουάριος 1984

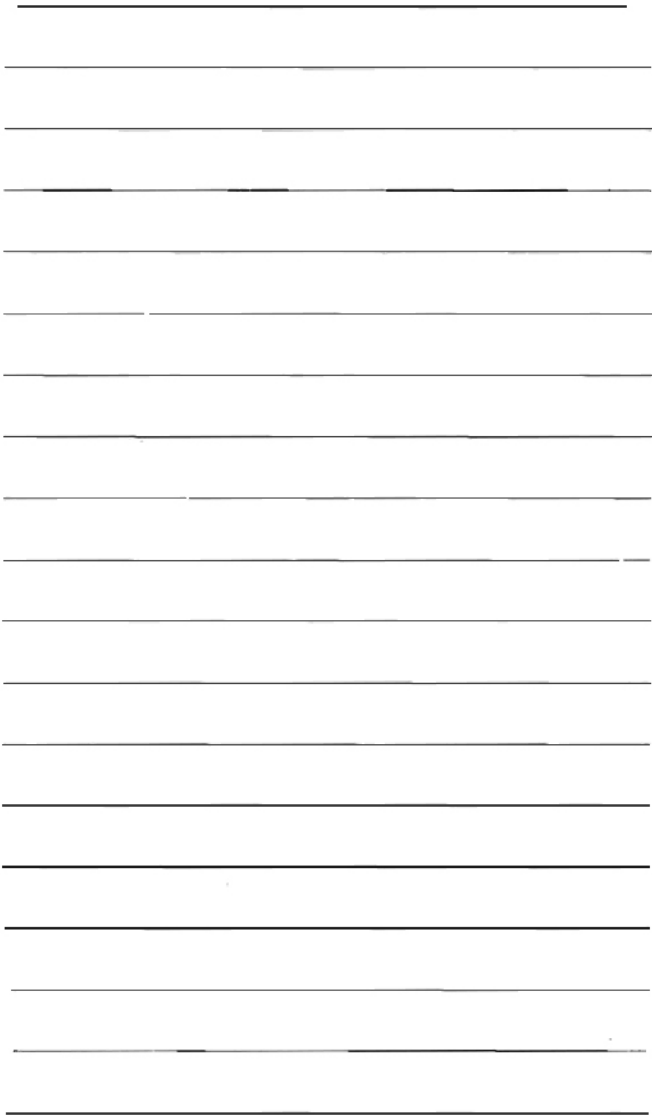

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σημειώσεις	7
Εἰς διπλοῦν	8
Λιτό	9
Μεταφορικό	10
Ἵπισθοδρομικό	11
Ἐκπληκτο	12
ἽΟνειρο	13
Προφητικό	14
Συγκεχυμένο	15
Οὐράνιο Τόξο	16
ἸΑγῶνες Λόγου	17
Διστακτικό	18
ἸΑκριβές	19
ἸΗ Ἵποκειμενική ἀποψη	20
Κι ἄλλη ὑποκειμενική ἀποψη	21
ἸΑφήγησι	22
Λεξιπλαστικό	23
ἸΑρνήσεις	24
ἸΑνιμιστικό	25
ἸΑναγραμματισμένο	26
Διευκρινιστικό	27
ἸΟμοιτέλευτο	28
ἸΕπίσημος ἸΑναφορά	29
Δελτίο Τύπου	30
ἸΟνοματοποιητικό	31
Λογική ἀνάλυσι	32
ἸΕπίμονο	33
ἸΑγνοια	35
Σέ χρόνον Παρακείμενο	36
Σέ χρόνον ἸΕνεστώτα	37
Σέ χρόνον ἸΑόριστο	38
Σέ χρόνον Παρατατικό	39
Δεκαπεντασύλλαβο	40
Φορολογικό	41
ἸΑφαιρέσεις	42

Συγκεκομμένο	43
Μασημένο	44
Ἐγὼ νὰ ὀῦμ'	45
Ἀναφωνήσεις	46
Βασικά	47
Στομφῶδες	48
Μάγκικο	49
Ἀνακριτικό	50
Θεατρικό	51
Ἐσωτερικοί Μονόλογοι	53
Παρηχητικό	54
Φαντασματικό	55
Φιλοσοφικό	56
Ἕμνος	57
Ἀδέξιο	58
Ἀναίσθητο	60
Μεροληπτικό	62
Σονέτο	64
Ὀσφρητικό	65
Γευστικό	66
Ἀπτικό	67
Ὀπτικό	68
Ἀκουστικό	69
Τηλεγραφικό	70
Τραγούδι	71
Ἀντιμεταθέσεις κατ' ἀξουσες ομάδες γραμμάτων	72
Ἀντιμεταθέσεις κατ' ἀξουσες ομάδες λέξεων	73
Ἑλληνισμοί	74
Σύνολα	75
Ὅρισμοί	76
Γάνκα	77
Ἐλεύθεροι στίχοι	78
Κρυπτογραφικό	79

Φτωχό	80
Ἄμερικανισμοί	81
Προσθέσεις	82
Παρενθέσεις	83
Ἐπιθέσεις	84
Μέρη τοῦ λόγου	85
Μεταθέσεις	86
Ἄπό μπρός, ἀπό πίσω	87
Κύρια ὀνόματα	88
Σημειολογικό	89
Ἄρχαϊο	90
Ἄντεστραμμένο	91
Λατινικό	92
ἌΟμόηχο	93
Ἰταλισμοί	94
Γιά τούς τουρίστες	95
Σαρδάμ	96
Βοτανικό	97
Ἰατρικό	98
ἌΥβριστικό	99
Γαστρονομικό	100
Ζωολογικό	101
ἌΑνήμπορο	102
Modern style	103
Πιθανολογικό	104
Πορτρέτο	105
Γεωμετρικό	106
Χωριάτικο	107
ἌΕπιφωνήματα	108
ἌΕπιτηδευμένο	109
ἌΑναπάντεχο	111
<i>Σημείωμα τοῦ μεταφραστή</i>	115
<i>Χῶρος ἀσκήσεων πρὸς χρῆσιν τῶν ἀναγνωστῶν</i>	117

Μ

έ
πόσους τρόπους μπορεί να
περιγραφεί ένα άσήμαντο
έπεισόδιο, απ' αυτά που
συμβαίνουν γύρω μας,
στήν καθημερινή μας ζωή;

Μέ 99 (έννενήντα έννέα) άπαντᾶ ὁ Ραιημόν Κενῶ
καί ἰδοῦ ἡ ἀπόδειξη:

Οἱ ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΥΦΟΥΣ, ἕνα ἀπό τά πιό διασκεδα-
στικά καί, σίγουρα, τό πιό πρωτότυπο βιβλίο στήν
Ίστορία τῆς Παγκόσμιας Λογοτεχνίας. Σέ κάποιον
Παρισινό λεωφορεῖο, μιάν ὥρα αἰχμηῆς, ἕνας ἀντι-
παθητικός νεαρός ξεκινάει ἕνα καβγά μέ τό διπλανό
του «δι' άσήμαντον άφορμήν». Μ' ἕνα άνεξάντλητο
καταιγισμό άπολαυστικῶν εύρημάτων, ὁ Κενῶ,
ἕνας ἀπό τούς πιό πνευματώδεις συγγραφεῖς τοῦ
αἰώνα μας, παρουσιάζει 99 παραλλαγές τοῦ έπεισο-
δίου, απ' τίς ὁποῖες σημειώνουμε ένδεικτικά: τήν
παραλλαγή σέ Θεατρικό, καί σέ
Δεκαπεντασύλλαβο, τή Φιλοσοφική, τή Μάγικη,
τήν Όσφρητική, τήν Κρυπτογραφική, τή Σημειολο-
γική, τή Βοτανική, τή Γεωμετρική, τή Χωριάτικη
καί τήν (έντελῶς) Άναπάντεχη, μέ τήν ὁποία κλεί-
νει αὐτό τό ξεκαρδιστικό βιβλίο τῶν έκπλήξεων.

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΛΟΚΥΡΗΣ
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ: «COSMOSWARE»